

ЕНДРЮ МЕЙСЪН ВИВИАН

Превод от английски: Анелия Нанова, 1994

chitanka.info

I

— Дами и господа, а сега да пристъпим към най-вълнуващата част на вечерта!

Конферансието си пое дълбоко въздух и попи капките пот, избили по челото му.

— Ще разиграем томбола и мога да ви уверя, че...

Вивиан Лейтън вече не слушаше словоизлиянията на водещия в балната зала на „Холидей ин“ в Бостън, а и не се интересувахе ни най-малко от тях. Копнееше за глътка свеж въздух и беше много доволна, че успя да се промъкне през претъпканото фойе и да излезе на терасата.

Провеждаше се годишният бал на лекарите — събитие номер едно в Бостън и околността и Вивиан имаше чувството, че този път присъства половината Масачузетс.

„Дано тази вечер никой не се разболее — мислеше си тя. — В болницата работи само спешният кабинет, а почти всички частни са затворени.“

Наслаждаваше се на студения февруарски въздух, който след задуха вътре ѝ подейства добре.

— Здравейте, мила госпожице, не ви ли е малко студено?

Обърна се и позна досадния мъж от съседната маса. Беше се представил като козметичен хирург. Мислено го прати по дяволите, задето ѝ наруши усамотението.

— Не — отвърна му троснато и се обърна отново напред.

Но мъжът не мислеше да си замине просто така и продължаваше нагло да я гледа.

— Само исках да ви предложа уютно и тихо местенце, където бихме могли да се стоплим. Разбирате ли?

„Дали разбирам!“ Въздържа се, въпреки че с най-голямо удоволствие би му залепила една плесница. Дари го с отровна усмивка.

— Би било хубаво, но последният, който ми направи предложение, си изпати здраво от приятеля ми. Той е боксьор и е

страшно ревнив.

Непознатият подсвирна.

— И тук ли е тази вечер? — попита малко нервно.

— Да, разбира се — отвърна му Вивиан невинно, като страшно се забавляваше. — Отиде само за чаша шампанско.

Още преди да е довършила изречението си „обожателят“ ѝ изчезна вдън земя.

„Никаква смелост у днешните донжуановци — мислеше си тя, разтривайки голите си рамене. — Навън наистина било доста студено.“

Носеше рокля без ръкави с дълбоко деколте, която прекрасно подчертаваше елегантната ѝ фигура. Проблясващата черна коприна имаше същия цвят като стигащата до раменете ѝ коса, която бе забола със сребърна шнола. Освен нея, финото колие и малкият диамант с форма на сълза бяха единствените ѝ аксесоари. Те ѝ бяха скъп спомен от майка ѝ, която заедно с баща ѝ, бе загинала при автомобилна катастрофа. Може би и двамата са щели да останат живи, но линейката дошла твърде късно. Именно това бе причината Вивиан да учи медицина.

С дълбока въздишка прогони тъжните мисли от главата си и реши отново да влезе в залата.

„Изглежда професионалният успех на повечето мъже се изразява с количеството бижута на техните съпруги — мислеше си с насмешка, докато гледаше богато накичените жени. — А време да ги заведат на почивка все нямат.“

Отбягваше възхитените мъжки погледи, както и тези на изпълнените със завист съпруги. Обикновено не ѝ се налагаше да полага извънредни усилия, за да привлече вниманието на околните. Притежаваше съкрушителен чар, който не накърняваше естественото ѝ държание.

За щастие барът бе празен. Явно всички гости бяха отишли да участват в томболата. Тъкмо се готвеше да седне на една малка масичка, когато усети рязко опъване на роклята си. Застина.

— О, не! — изплъзна се от устата ѝ.

Беше я закачила на някакъв пирон и ефирната материя почти се бе разпрала. Предпазливо опипа мястото, но не успя да се освободи сама. Тъкмо мислеше да вика келнера, когато чу зад себе си глас на явно забавляващ се от проблема ѝ мъж.

— Мога да ви предложа помощта си, колежке. Мисля, че се нуждаете от нея.

Вивиан се обърна изненадана. Щеше веднага да му откаже с остра реплика, но се загледа по-внимателно и разпозна един от колегите си в клиниката. Смокингът подчертаваше широките му рамене и му стоеше фантастично. Някога бе работила с него, но го бе виждала само в бяла престилка и маска. Изчерви се, когато срещна пронизващия поглед на ясносините му очи.

— Не знам — отвърна. — Роклята е от коприна и е много крехка. Мъжът остави на масата бутилката шампанско, която държеше.

— Не се притеснявайте за красивия си тоалет. Пръстите ми са свикнали на фина работа, нали съм хирург — успокои я той.

Вивиан забеляза нежните му и необичайно красиви ръце. Освен това нямаше халка.

„Щях да бъда най-голямата глупачка, ако бях отказала“ — упрекна се мислено.

Чаровната усмивка на един мъж може да наведе на такива мисли доста жени.

„Въздържай се!“ — заповяда си и трепна, когато „спасителят“ ѝ, откачайки роклята, докосна неволно бедрото ѝ. Носеше копринени чорапи, но би дала всичко, ако в момента можеше да бъде с джинси.

Забелязал смущението ѝ, той се усмихна.

— Е, издържахте изпитанието. Операцията е успешна, пациентът е спасен! — изправи се и я погледна в очакване.

— Много ви благодаря... — беше всичко, което успя да му каже.

„Сега остава да се изчервя като ученичка“ — мина ѝ през ума.

— О, аз ви благодаря. Не правя често толкова леки и приятни операции. Освен това за мен бе удоволствие поне веднъж да си сменим ролите и да ви помагам аз. Ако преди време не бяхте толкова сръчна, щеше да ми бъде доста трудно.

— Но, доктор Палмър, това всеки анестезиолог би вършил също толкова добре, колкото и аз.

— Така ли мислите? Имах чувството, че ви е изпратил някой ангел спасител, доктор...

— Лейтън, Вивиан Лейтън — представи се и му протегна ръка.

Нещо в гърдите ѝ трепна при този допир, но не можа да осъзнае веднага зараждащото се чувство.

— Държите ли да останете сама? — осведоми се Рой.

— Искях малко да си отдъхна — отвърна му уклончиво.

Той кимна.

— Тук е много шумно, нали? — стоеше близо до нея и не възнамеряваше да си тръгва. — Колко жалко, че само веднъж имахме щастието да работим заедно.

— Да, наистина жалко — рече Вивиан не особено въодушевена.

Близостта му я изнервяше и тя с усилие се опитваше да изглежда спокойна.

Рой я гледаше изпитателно.

— Къде изчезнахте всъщност!

— Ами, работя в детското отделение.

Не се чувстваше добре, а и спазъмът, който усещаше в стомаха си, я вбесяваше. Този мъж я объркваше, макар да си говореха за съвсем обикновени неща.

— Анестезиолог в детско отделение? Но вие се погубвате там.

— Хм, междувременно изследвам и психическото натоварване, на което са подложени децата преди операцията, и се опитвам да им помагам.

Изведнъж се сети, какво бяха казали колежките ѝ за Рой Палмър след операцията. Злобно твърдяха, че предстоящото му повишение като главен лекар на една от реномираните частни клиники в Бостън било не само негова заслуга, а и на скорошния му годеж с дъщерята на шефа на тази клиника.

„Типични болнични клюки“ — каза си.

Така се бе замислила, че не чу следващия му въпрос.

— Моля? — попита смутена и се изчерви. „Но какво ме интересува личния му живот!“

— Бих искал да ви поканя на чашка шампанско — повтори той с онази чаровна усмивка, която я караше да потръпва от възбуждане.

— Не, благодаря, предпочитам да се върна горе — отговори му бързо с надеждата, че не е забелязал смущението ѝ.

Рой се готвеше да каже още нещо, но бе възпрепятстван от току-що влезлия посетител на бара.

— Здравейте, виждам, че сте се намерили — обърна се той към Вивиан и свойски потупа Рой по рамото. — За отбелязване, е, господине, че сигурно трябва да се действа много умело, за да се

спечели за съпруга една лекарка. Може веднага да ви превърже раните, които сте получил в някой мач. Аз гледам бокс само по телевизията, тъй като битката ми изглежда много жестока. Но заради такава докторка си заслужава да се бие човек. Сигурно болките не се усещат.

Вивиан позна досадния си обожател от съседната маса, който сега се усмихна заговорнически на Рой и отиде да поръча бутилка шампанско. Доктор Палмър се обърна недоумяващ към нея. Като видя смаяната му физиономия, тя с мъка сдържа смеха си. Цялата сцена беше твърде комична. За щастие, той не се обиди и разбра, че наистина ѝ се е налагало да излъже.

— Не знам дали е чест за мен да ме смятат за боксьор, но да ме мислят за ваш годеник наистина е ласкателство.

Вивиан усети, че разговорът започна да става много сериозен. Не желаше да си представя дори, че е годеница на Рой Палмър. Напротив, искаше ѝ се колкото се може по-скоро да изчезне.

— Мисля, че ще е най-добре да се качваме горе, годеницата ви сигурно вече се безпокои — каза на един дъх.

В същия момент би предпочела да си отхапе езика и да си върне думите, но бе твърде късно. Рой вдигна вежди изненадан.

— Установявам, че сте добре информирана за мен. Имате право. Чакайте ме с най-голямо нетърпение, и то защото съм незаменим — засмя се сърдечно и разклати бутилката шампанско. — Мис Макджи има подчертано изискан вкус не само към мъжете — добави провокиращо.

Вивиан се усмихна хладно.

— Спрямо шампанското сигурно имате право, но спрямо останалото не мога да преценя.

Тази смела забележка учуди дори самата нея.

„Какво значи тази игра? — питаше се. — Рой Палмър е в здрави ръце, а аз само си губя времето.“

Но бе смаяна от реакцията му. Той се засмя високо, изчака я на вратата към фойето и я хвана под ръка.

— За да се уверите в думите ми, ще танцувам с вас следващия валс.

Вивиан знаеше, че е по-добре да откаже, но се съгласи.

— Чудесно — зарадва се Рой. — Къде е вашата маса?

Показа му я и той я поведе, без да се колебае натам.

— Аз ще ви взема — прошепна ѝ, пренебрегвайки любопитните погледи на околните.

— Как го направи? — попита завистливо една млада лекарка от хирургията.

Вивиан, която проследяваше с поглед Рой, докато си пробиваше път към мястото си, я погледна учудена.

— Кое?

— Не се прави на светица. Да не мислиш, че си единствената, която ходи по петите му? Но да го свалиш е толкова трудно, колкото да присадиш сърце със затворени очи — тя се засмя на собствената си шега, докато лицето на Вивиан ставаше все по-мрачно.

Знаеше, че слуховете в клиниката се разпространяват със скоростта на светлината, и изобщо не искаше да мисли какво би станало, ако стигнеше до ушите на Рой, че го е „свалила“.

— Случайно срещнах доктор Палмър в бара и изобщо не съм ходила по петите му — каза уверено, но по очите на жените от масата можеше ясно да прочете, че не ѝ вярват.

В същия момент оркестърът засвири валс и тя погледна плахо към масата на Рой. Не го видя и реши да си тръгва. И без това след час трябваше да е в клиниката, тъй като бе обещала да поеме спешните случаи в интензивно отделение. „Нищо не ми пречи да отида малко по-рано. Ще е по-добре, отколкото да танцувам сега с Рой и да наливам масло в огъня с нови клюки.“

Набързо си взе довиждане с колегите и отиде на гардероба. Докато чакаше гардеробиерката да открие сред купищата дрехи палтото ѝ, почувства здрава ръка върху оголеното си рамо.

— Изглежда точно като бягство — каза Рой и обърна стреснатата Вивиан към себе си. — Не можете да ми се изплъзнете толкова лесно. Или ви е страх, че годеникът ви, този исполин от Масачузетс, ще ме натупа, ако ни спипа тук? — продължи иронично.

— Да... не... работата ми... — заекна тя.

Дланта му предаваше горещи импулси по цялото ѝ тяло. Рой я поведе към дансинга, като хвърли пътьом палтото ѝ на някакъв мъж, седящ до оркестъра.

— Гледай този танц, Джак — извика на слисания си колега, по чието лице се разля широка усмивка, веднага щом го позна.

— Какво ще стане — попита той на свой ред.

— Само заработвам хонорара си — засмя се Рой, без да му пука, че двамата с Вивиан са привлекли доста погледи.

— Как се осмелявате да ме излагате така?! — процеди тя през зъби, щом започнаха да танцуват.

— От какво толкова се страхувате? Не съм направил нищо, освен че ви поканих на танц, в което не намирам нищо ненормално.

— Не съм свикнала да ме влачат като плячка! — тросна се Вивиан.

— Но ако не се бях появил в последния момент, щяхте да се измъкнете?

— Да, но дори и бягството ми не можа да подрони вашата суета, нали?

Вместо отговор Рой я притегли към себе си. Неволно дъхът ѝ секна, когато почувства топлината на силното му тяло.

— Свикнал съм да получавам хонорарите си, щом съм ги спечелил заслужено — прошепна ѝ, гледайки я право в омайно зелените очи.

За миг, който ѝ се стори цяла вечност, останаха неподвижни сред танцуващите двойки. Но Рой успя да преодолее чувството, което го бе обзело, и отстъпи крачка назад.

— Нека танцуваме — каза с доста променен глас.

Вивиан кимна и те се понесоха във вихъра на валса. Движенията им бяха в такъв синхрон, сякаш не стъпваха на земята. Струваше ѝ се, че никога не е искала нищо друго, освен да танцува с Рой. Усещаше здравите му ръце и се чувстваше безплатно лека и сигурна в тях.

Рой също бе пленен от силата на погледа ѝ. Вдъхваше аромата на парфюма ѝ, усещаше гърдите ѝ през ефирната рокля. Наведе леко глава и уж случайно докосна с устни разкошната ѝ черна коса. Вивиан се стегна и той се отдръпна.

„Но какво правя?! — питаше се объркан. — Това не е обикновен танц, а признание в любов...“

Вече официално бе сгоден, а и обичаше Енджи. Но щом погледнеше Вивиан в очите, всичко оставаше на заден план. В момента съществуваха само те двамата и искаше да се наслади на това чувство, колкото е възможно по-дълго. Отново я притегли плътно към себе си и се усмихна като видя, че ѝ е приятно.

След като я изпрати до вратата, се върна на масата си. От погледите, които Енджи му стрелкаше, можеше да се досети, че не е въодушевена от валсирането му с Вивиан.

— Надявам се, че не ти е било скучно, докато ме нямаше — каза примирено и седна до нея.

— Не. Джон бе така любезен да си говорим, докато ти умело танцуваше този забележителен валс — отвърна му хапливо. — Разговорът ни беше доста забавен — добави тя, поглеждайки изкусително Джон Прескот.

Прескот бе главен редактор и собственик на най-известния ежедневник в Бостън. Той се обърна към Рой:

— Говорехме за влиянието на жените върху кариерата на техните мъже. Мис Макджи ми разясни някои интересни детайли.

Явно намекваше за факта, че Енджи е дъщеря на човека, чийто заместник ще стане Рой.

По лицето на Палмър се разля усмивка. Знаеше, че Прескот се е оженил за заможна жена само за да изгради цялата си вестникарска империя. Брактът му съществуваше единствено по документи, но това изглежда не го смущаваше.

— Подхванахме тема, която може да се разисква с часове, Прескот — отвърна му сухо.

Редакторът пребледня, но се сдържа и само се усмихна ехидно, хвърляйки на Рой поглед, който не предвещаваше нищо добро. Той обаче не се впечатли. Знаеше, че хората сплетничат за него, но не се интересуваше от приказките им. Може би на трийсет и пет бе все още млад за толкова отговорен пост като главен лекар на клиника и разчиташе на това, че старият Макджи знае какво прави, щом го готви за свой приемник. А фактът, че дъщеря му е влюбена в многообещаващия млад хирург, не оказваше никакво влияние върху решението на професора.

Рой погледна часовника си и въздъхна.

— Съжалявам, Енджи, че ще прекъсна вълнуващия ти разговор, но ще трябва да се прибирам. Стана късно, а утре в шест часа имам важна операция.

Тя се намръщи.

— Но точно сега е най-интересно — погледна го умолително.

Рой поклати глава.

— Не може и ти добре знаеш, че...

— Не ни разваляй удоволствието — намеси се Прескот. — Мисля, би могъл да останеш още половин час.

— Ако вие направите грешка, Прескот, на другия ден вероятно ще има скандал, който ще бъде скоро забравен. Но ако аз сбъркам, ще има погребение. Тук съм, за да лекувам, а не да екзекутирам.

— Професионалната ви етика ви прави чест, Палмър — отвърна Прескот впечатлен. — Лека-полека започвам да разбирам, защо Старият Макджи иска да те назначи за свой заместник — направи кратка пауза, гледайки ту Рой, ту Енджи и продължи: — Имам едно предложение. Ако мис Макджи е съгласна, нека остане тук толкова, колкото поиска, а аз после ще я изпратя. Гарантирам за сигурността ѝ — побърза да добави, като видя сбърченото чело на Рой.

Славата на Прескот като женкар бе известна, но Енджи бе въодушевена от идеята и Рой не можеше да я насилва да се съобразява винаги с него. Все пак бе достатъчно голяма, за да преценява сама какво да прави. Целуна я по бузата, взе си довиждане с Прескот и излезе.

Няколко минути по-късно стоеше на улицата и се оглеждаше за такси. Валеше сняг и студеният въздух пронизваше дробовете му. Най-после спря едно и той се качи в него.

Шофьорът бе доста разговорлив, но на Рой не му се приказваше и му отговаряше почти едносрично.

— Да не би да имате дефект в говора? — попита го. — Не се притеснявайте. Един мой братовчед не си отваря устата, щом види приятелката си. Нали разбирате...

Понечи да се засмее, но Рой видя някаква сянка, която внезапно изскочи на пътя.

— Внимавайте! — извика и шофьорът завъртя рязко волана.

Тежката кола се унесе по хлъзгавата настилка и излезе извън контрол. Последното, което си спомняше, бе клаксонът и огромните светещи фарове.

После всичко потъна в мрак.

II

Носеше се безшумно със ските по широка и безлюдна писта. Наоколо се виждаха само хълмове и някакви дървета, а бледата луна придаваше на всичко синкав отблясък.

Изведнъж някой се приближи към него. Беше красива жена, облечена в бяло. Усмиваше му се. Имаше дълга черна коса и изглеждаше малко тъжна. „Черна коса?“ Рой се опита да стане.

„Не познавам никого с черна коса — помисли си. — Косата на Енджи е сламеноруса. Тогава кой, по дяволите?“

— Трябва да лежите, Рой — нареди му непознатата тихо, но категорично.

Той се загледа в светлината. Но това не бе луната, а неонова лампа и ски костюмът на жената, която го заговори, се оказа лекарска престилка.

Като светкавица всичко се върна в паметта му. Стенейки се отпусна отново и се усмихна измъчено на Вивиан, която загрижено се наведе над него.

— Не очаквах, че ще се видим толкова скоро — каза ѝ.

Тя избърса покритото му с капки пот чело.

— Все пак се радвайте, че можете да ме видите. И двамата сте имали страхотен късмет.

Рой си спомни клаксона и приближаващите се фарове. Изтръпна.

— А таксиметровият шофьор?

— Само ръката му е счупена. Цяло чудо е, че сте видели автобуса, който ви е пресякъл пътя и за щастие се е движел съвсем бавно.

Рой се опита да се надигне и да се огледа, но острата пронизваща болка го накара благоразумно да остане неподвижен.

— Така е — рече му Вивиан. — Имате тежки контузии, освен това двайсет часа бяхте в безсъзнание. Но вече сте добре.

— Двайсет часа?! — извика той ужасен. — Но тогава кой направи...?

— Доктор Стивънсън бе така любезен да оперира вместо вас — изпревари Вивиан въпроса му. — Годеницата ви също идва. Били сте се уговорили за днес...

Сметна, че не е необходимо да му разказва за невъзможното държание на Енджи, когато бе разбрала, че трябва да остане на легло най-малко два дни.

— А, да, обяд при Бюргермайстер — измърмори той повече на себе си, отколкото на нея. — Е, все ще се намери кой да ме замести — направи иронична физиономия, но само след миг продължи със сериозен глас: — Всъщност, какво правите тук? Мислех, че сте нощна смяна. Или ми казахте така само за да се измъкнете?

Вивиан се изчерви и му подаде чаша вода и успокояващи таблетки.

— Тази сутрин имаше много работа. Не можах да си тръгна просто така.

Рой се досещаше, че лъже, но отговорът ѝ го зарадва. Беше забелязал притеснителността ѝ и реши да не я разпитва повече. Бе доволен от това, че се грижи за него, и то доста добре.

„Може би и тя ме харесва... Красива е“ — мислеше си, докато я оглеждаше как ходи из стаята. Затвори очи.

— Благодаря много за всичко, което направихте за мен... — изрече и само след секунди заспа.

Вивиан го зави внимателно и с мъка се въздържа да не го целуне по челото. Загаси лампата и излезе. Едва в коридора въздъхна дълбоко. Рой Палмър не ѝ беше просто симпатичен. С бавни крачки се запъти към дежурната стая, за да се преоблече.

„Ако си бях вкъщи, отдавна щях да съм под одеялото“ — мина ѝ през ума. Цялата трепереше, но не беше сигурна дали това се дължи само на преумората. Тъкмо обличаше палтото си, когато влезе колегата ѝ Ървинг Браун.

— Какво правите тук? — попита я учуден, като междувременно слагаше каничката с кафе на котлона. — Едно и за вас?

— Не, благодаря. Ще си ходя, много съм уморена.

— Всъщност, би трябвало да сте в леглото преди осем часа — каза той, поглеждайки часовника си. — Поради някаква особена причина ли сте все още тук?

— Не, просто имаше много работа и исках да помогна на колегите — излъга Вивиан набързо.

— Така ли? — Ървинг я изучаваше с очи. — Помислих си, че е свързано с доктор Палмър... — отпи от чашата си и се облегна назад.

— Кое ви наведе на тази мисъл? И той е пациент като всички останали.

Погледна го и разбра, че не е много убеден в думите ѝ. Но Ървинг Браун реши да не я измъчва повече. Обсъдиха още няколко служебни въпроса и тя си тръгна.

— В случай, че ви интересува — извика ѝ Браун, — приятелката на доктор Палмър е при него. Изглежда младата дама знае какво иска.

— Сигурно — отвърна Вивиан вяло, — но това не ме интересува.

Хлопна вратата зад гърба си и се запъти с бързи крачки към подземния гараж на болницата, където бе паркирана колата ѝ. На никого не би се доверила, че всъщност доста се интересуваше от отношенията между Рой и Енджи. Ядосана, че бе допуснала така лесно да се объркат чувствата ѝ, запали двигателя и потегли толкова рязко, че едва не се блъсна в големите бетонни саксии на изхода.

„Спокойно, миличка — каза си. — Няма смисъл да рискуваш живота си заради почти женен мъж!“ А че Рой скоро щеше да се ожени, в това беше сигурна.

Трябваше да го забрави. Но не бе така лесно. Спомни си атлетичното му тяло, което нощес бе преглеждала, и я заляха горещи вълни.

„Едва ли мъж като него ще сподели леглото си с жена само в името на кариерата си. Рой наистина не би допуснал някога да се държи за женска пола. Но какво може да се направи?!“

Зави в посока към пристанището, където имаше вила с изглед към морето.

„Рой Палмър ми е само колега и нищо повече — заключи и реши да не мисли повече за него. — Бих могла да телефонирам на Карол.“

Карол Орландо Бел ѝ беше приятелка от студентските години и държеше частен кабинет в Провидънс. Не беше омъжена и нямаше такива намерения.

„Не разбирам, скъпа, защо трябва да ощастливя един мъж и в същото време да направя нещастни всички останали“ — казваше тя

безгрижно, щом станеше въпрос за множеството нейни обожатели.

„Карол със сигурност би ми препоръчала няколко бутилки вино, придружени с по-грубички ругатни и би решила напълно проблема ми...“

— Само колежка? Не ме прави на балама! — Енджи отметна ядно русите си къдрици и се усмихна саркастично. — Не стига, че танцувахте като влюбени гугутки, ами „благочестивата“ доктор Вивиан Лейтън те пазеше като истински цербер. Искаше да ме върне от вратата, но не ѝ се оставих!

Рой Палмър затвори примирено очи. „По-добре да не казвам нищо и да изчакам, докато сама се успокои.“ От опит знаеше, че това не трае дълго.

— Не е така, скъпа — отвърна ѝ нежно и потупа подканващо края на леглото. — Не искаш ли...

— Не, не искам! — отсече Енджи. — Искам да зная какво се случи между вас двамата, по дяволите!

— Но, мила — въздъхна той, — вече ти разказах поне десет пъти. Само откачих роклята ѝ...

— Тази версия я знам — прекъсна го Енджи. — Интересува ме какво стана после.

Рой започваше да се нервира.

— Мисля, че преувеличаваш. Щом те уверявам, че нямаш основание за ревност, трябва да ми вярваш. Не желая да обсъждаме повече този въпрос. Аз не те питам как изкара остатъка от вечерта с Джон Прескот. Както виждаш имам ти доверие и очаквам същото от теб.

Тонът му бе станал по-остър и Енджи усети, че не бива да прекалява. Рой не се впечатляваше от факта, че е дъщеря на шефа му, и което бе още по-лошо, баща ѝ изобщо не се интересуваше от техните отношения. Джонатан Макджи държеше да го направи свой заместник, а не свой зет.

Той беше първият мъж в живота ѝ, върху когото нямаше власт, и това го правеше в нейните очи по-привлекателен.

Промени светкавично тактиката си.

— Извинявай, мили, не исках да те ядосвам — прошепна му нежно и го целуна по бузата. — Ще оздравееш скоро, нали? — погледна часовника си. — Май ще е най-добре да те оставя да поспиш още малко. Спокойна съм, че си в добри ръце — подразни го отново.

Рой, който не можа да разбере внезапната промяна в поведението й, сбърчи чело.

— Първо ми разиграваш сцени на ревност, а сега...

— Забрави това. Ще ти се обадя довечера, става ли?

Сметна, че не е необходимо да му казва за уговорката си с Прескот. След скандала, който му спретна, щеше да бъде твърде нагло от нейна страна. Изпрати му въздушна целувка и се обърна така рязко, че едва не повали сестрата, която носеше вечерята му.

— Годеницата ви е доста буйна, докторе — каза тя и остави внимателно подноса.

— Може и така да се каже — подсмихна се той. — Това диетична храна ли е?

Сестрата също не можа да сдържи усмивката си.

— Доктор Лейтън ви поръча това меню от италианския ресторант. Предполагаше, че обичайната храна няма да ви се понрави много.

— Хм — Рой не скри радостта си. — Благодарете от мое име на доктор Лейтън. Дали ще бъде така любезна...

— И трябва да ви предам, че ще дойде да ви види утре сутринта. Дотогава ще се наложи да почакате — прекъсна го тя.

— Утре сутринта?! Но аз мислех, че ще ме изпишат още тази вечер!

— Типично за лекарите — отвърна сестрата все още усмихната. — Затрудняват живота на пациентите си, а не издържат, щом самите те са болни.

Рой трябваше да признае, че има право.

— Но утре сутринта ще изчезна отгук, дори ако трябва сам да подпиша болничния си картон.

Сестрата махна с ръка и излезе.

Сложи подноса на коленете си. Лъхна го аромат на нещо вкусно.

— Не е лошо — измърмори одобрително, като видя скъпите ястия в чиниите.

Вивиан бе улучила вкуса му. Докато ядеше с апетит, си спомни отново онова странно чувство, което го бе обзело по време на танца. Тя бе много съдържана и въпреки това не можа да скрие както възбудата си, така и факта, че ѝ доставяше удоволствие да е притисната плътно до него.

„Енджи има страхотен инстинкт — мислеше си. — Вивиан е от жените, които могат да бъдат опасни за всеки мъж. А аз не съм изключение. Господи! — сепна се изведнъж. — Пак ли започвам да си фантазирам! Не ми ли стига, че Енджи вижда във всяка жена своя съперничка. Вивиан Лейтън е много симпатична колежка, но нищо повече — бодна си парче от чудесно приготвената риба. — Просто си поговорихме, това поне не е забранено. А сега по-добре да се грижа само за оздравяването си, без да се отдавам на подобни фантазии“ — въздъхна и остави празната чиния на масичката до леглото.

Работа, разбира се, винаги имаше и Рой беше загрижен, че когато се оправи, щеше да се наложи да отработва дежурствата си. Легна и затвори очи. Не можа да заспи веднага и знаеше, че това се дължи не на обилната вечеря, а на Вивиан, чието лице непрекъснато му се привиждаше. Чувстваше дори финия ѝ парфюм и, колкото повече се напрягаше да мисли за нещо друго, толкова по-ярък ставаше образът ѝ. Въртя се около час, докато все пак се унесе.

Рой Палмър не бе единственият, който имаше проблеми със съня. Вивиан също се мяташе неспокойно в леглото си. Накрая отметна завивката и стана.

— По дяволите! — процеди през зъби и отиде в кухнята.

Вече два пъти си бе вземала студен душ, но без резултат. Отчаяна, че не може да заспи, няколкократно бе притопляла остатъка от печената кокошка и сега намери в хладилника само две кисели млека. Прозина се и реши да прежали отлежалото италианско бяло вино, което бе получила за Коледа от един пациент в знак на благодарност. Взе си чаша, отвори бутилката и отпи голяма глътка. Седна в креслото до прозореца и впери поглед навън.

Минаваше полунощ и на пристанището, до което се намираще вилата ѝ, цареше пълен покой. Единственото, което се открояваше в мрака, бе равномерно проблясване на морския фар.

Пиеше бавно превъзходното вино. Мислите ѝ се въртяха само около Рой Палмър. Спомнеше ли си за танца с него, обливаха я горещи вълни.

— Край вече! — стана решително, взе бутилката и наля последните капки в чашата си.

Беше вече доста късно, но продължаваше да се опитва да се свърже с Карол. За съжаление, попадеше винаги на телефонния секретар. Гледаше безпомощно апарата, но той не можеше да ѝ даде никакъв съвет.

— Е, и какво — продължи да си говори сама, — в най-лошия случай ще ми каже, че съм побъркана, щом ѝ звъня по това време.

Остави слушалката и натисна бутона за автоматично избиране. Минаха само няколко секунди и чу възмутения дрезгав глас на приятелката си:

— По дяволите, Уинстън, няма смисъл! Какво искаш още? Всичко е свършено. Щом кажа не, значи не! Ноу, баста, найн! Разбра ли най-после?

Последва минутно мълчание и Вивиан си помисли, че тя е затворила.

— Здравей, Карол. Аз съм, Вивиан. Съжалявам, че...

— О, скъпа, радвам се, че се обаждаш! Сигурно звъниш от дълго време.

— Все ми отговаряше телефонният секретар.

— Не вдигам умишлено, защото знам, че от бившите си любовници чувам винаги едно и също. Следват или обиди, или умолителни слова да се сдобрим, което ме отегчава до смърт.

— Този Уинстън... — започна Вивиан, но Карол я прекъсна отново.

— Не му споменавай името. Не искам да чувам нищо за или от него. И той е подлец като всички останали. Едва когато скъсаш с тях, дотичват и започват да ти се умилкват само защото мъжкото им самочувствие не може да понесе позора, че са отхвърлени. Ах, този мошеник!

Вивиан се засмя. Знаеше, че приятелката ѝ не може да живее без мъже, но това не ѝ пречеше да ги хули с часове.

— Кажете нещо интересно — помоли я тя. — Как си? Няма ли някой принц на хоризонта?

Вивиан глътна и последното вино от чашата си и се покашля с престорена колебливост.

— Не можеш ли да мислиш за нещо друго, Карол?

— Само ако е наложително. Но се обзалагам, че някой мъж те е накарал да се обадиш на старата Карол посред нощ и да ѝ се оплачеш. Така ли е?

„Разбира се, че е така.“ Вивиан бе принудена да си признае. В последно време се сецаше за нея само когато имаше проблеми.

— Е, да, има нов, но не е така, както си мислиш... — увърташе тя, докато Карол се смееше доволна.

— Значи съм права. Та как изглежда? Колко получава? Има ли деца? Сигурна съм, че жена му не го разбира, а при теб се чувства толкова добре. Надявам се да е малко по-млад от последния ти обожател.

Вивиан поклати глава, без да знае на кой въпрос по-напред да отговори.

— Ще ми дадеш ли най-послед думата? — прекъсна словоизлиянието ѝ. — Нито е женен, нито има деца. А колко получава, изобщо не ме интересува.

— Аа, голямата любов, така ли?

— Не знам. Не се познаваме добре... искам да кажа, че между двама ни още нищо не се е случило.

Карол замълча за момент.

— Изчакай само да си взема цигара и чаша вино и ще ми разкажеш всичко от самото начало. Имам чувството, че си загазила, скъпа.

Върна се отново на телефона и Вивиан ѝ резюмира накратко срещата си с Рой.

— Мисля, че съм влюбена в него... — завърши изповедта си.

В другия край на линията последва мълчание.

— Чуваш ли ме? — попита Вивиан, опасявайки се, че Карол е заспала.

— Разбира се. По-добре да не се занимаваш с този Рой Палмър, мила. Не го познавам, но познавам Енджи. Не изпуска лесно нещо, до което е успяла да се докопа. В състояние е да ти избоде очите, ако ѝ се изпречиш на пътя и съм сигурна, че твоят ангел в бяло едва ли ще си

мръдне пръста да ти помогне. Ще ти каже „кариерата си е кариера“ или нещо подобно.

— Не вярвам да стане така — противопостави се Вивиан. — Рой не е такъв.

— Миличка, само не ми говори за мъжете. Претендирам, че разбирам от тях повече от всеки психиатър.

Вивиан се засмя.

— И въпреки това, Карол, Рой не е такъв. Той е... той е...

Не знаеше какъв е, не знаеше също защо го защитава пред приятелката си.

— Добре, ще видим. Ще ми се обадиш, ако има нещо ново, нали?

— Обещавам — Вивиан остави бавно слушалката. „Карол вижда всичко прекалено черно — помисли си и стана. — Е, време е да направя последен опит.“

Беше сигурна, че Рой е по-различен от останалите мъже, които познаваше. Лека усмивка се появи на лицето ѝ и само след няколко секунди вече спеше.

III

Рой тъкмо приключваше закуската си, когато се почука. Вивиан откряна вратата и подаде глава.

— Преча ли? — попита и се изчерви леко, щом го видя гол до кръста.

— Разбира се, че не. Влезте — покани я радостен и като забеляза смущението ѝ, вдигна одеялото малко нагоре. — Сърдечно ви благодаря за вечерята.

— О, нищо особено — Вивиан се огледа къде да седне, но единственият стол в стаята бе зает от куп бельо.

Проследил погледа ѝ, Рой се усмихна и потупа края на леглото.

— Седнете спокойно тук. Това е мястото, което предпочитаме, щом трябва да съобщим на пациента нещо неприятно, но за щастие, в моя случай симптомите не са толкова лоши.

Тя се засмя и приседна.

— Правилно — потвърди. — Май вече сте здрав и ще ви изписват?

— Това го дължа на вас и ви благодаря. Без всеотдайните ви грижи със сигурност щях да пролежа още един ден тук — преувеличи Рой.

— Как ли не. Да не мислите, че ще ви оставим да лежите в отделението за спешна хирургия и да заемате легло, което може да бъде предоставено на наистина болен човек.

Той беше разочарован.

— Жалко. Мислех, че от сърце желаете да оздравея.

Вивиан отбягна погледа му. Усети как пулсът ѝ се ускори, веднага щом я хвана за ръката.

— Въпреки това, ще се реванширам с удоволствие за прекрасната вечеря — продължи Рой.

Тя се опита да протестира, но бе прекъсната.

— Нямам никакъв изход. Знам, че сте свободна днес. Погледнах служебния график и видях, че сте дежурна, но си позволих да ви

освободя. Надявам се, че няма да ми се разсърдите за своеволието. Прецених, че това е единствената възможност да се срещна с вас.

Вивиан не знаеше дали да му се обиди, че си позволява да разполага с времето ѝ, или да се радва и да се чувства поласкана.

— Не знам... — отвърна колебливо, за да спечели секунди за размисъл, но изведнъж ѝ дойде на ум друго: — Мислите ли, че годеницата ви ще е във възторг от тази идея?

Рой се облегна доволен назад.

„Спечелих“ — помисли си, преди да ѝ отговори.

— Енджи? Тя не е ваша грижа — замълча за миг, после продължи с малко тъжен глас: — Обади ми се тази сутрин и ми каза, че за съжаление нямала да дойде да ме посрещне, защото имала важен ангажимент.

Вгледа се в красивите ѝ зелени очи и му се стори, че я познава от години.

— Значи сте съгласна?

На Вивиан не ѝ оставаше нищо друго, освен да приеме и ако трябваше да бъде честна, да си признае, че поканата за вечеря с Рой Палмър бе много интригуваща.

— Добре — каза Рой с облекчение. — Ще ви взема довечера в осем. Удобно ли ви е?

Тя кимна. Рой отметна завивката и стана. Само по долнище на пижама той я смая с великолепното си тяло. Докато кръстосваше из стаята, за да събере нещата си, Вивиан не откъсна поглед от атлетичната му фигура. Устата ѝ пресъхна, а ръцете ѝ се овлажниха.

— Явно, повече не се нуждаете от помощта ми — успя да каже. — Връщам се в отделението, ще се видим довечера — беше вече на вратата, когато се сети да го попита знае ли къде да я намери.

— Успях да взема адреса ви от администрацията, в случай, че откажете да ми го дадете.

— И защо? — учуди се тя.

— Щях да стоя пред вратата ви, докато ме пуснете да вляза. А между другото, пея ужасно.

Вивиан си пое дълбоко въздух, но реши да си спести коментара и безмълвно излезе.

— Как може да е толкова самоуверен! — възнегодува гласно в коридора.

— Сигурно имате право — чу глас зад себе си. Обърна се и видя възрастен, но добре изглеждащ господин с прошарена коса и любезни очи.

— Ако не се лъжа, излизате от стаята, в която е настанен доктор Палмър.

Тя кимна. Стори й се, че го познава отнякъде.

— Макджи — представи се господинът. — Искях да разбера как е.

Вивиан огледа с любопитство мъжа, който щеше да помогне на Рой да направи такъв скок в кариерата си. Не приличаше на човек, предаващ щафетата на някого само заради приятелството между него и дъщеря му. Бе впечатлена от респекта, който излъчваше. Забеляза, че Джонатан Макджи все още чака отговора й.

— Най-добре е да питате самия него. Тъкмо стана и сигурно е под душа, но съм убедена, че ще се зарадва да ви види.

— Дано да е така както се е зарадвал и на вас — рече той, оглеждайки я. — Знам, че лекуващ лекар му е доктор Уилям Стоун, а вие съвсем не ми приличате на него.

Сериозният тон, с който й направи този необичаен комплимент, я развесели.

— Точно така, Джонатан — чу се плътен глас. Беше Рой, облечен в бяла престилка.

— Колко се радвам, че си вече здрав — мистър Макджи пристъпи към него и му стисна сърдечно ръката. — Енджи ми разказа за катастрофата и си помислих, че съм задължен да се убедя лично в невредимостта на заместника си.

Рой се усмихна.

— Добре съм, и то благодарение на всеотдайните грижи на тази млада лейди — погледна Вивиан многозначително.

— Вярвам, че е така, Рой — Джонатан се обърна към нея. — Благодаря ви за вниманието, което сте проявила към доктор Палмър мис...

— Лейтън, Вивиан Лейтън.

— ... доктор Лейтън — завърши Макджи изречението си. — Добрите грижи могат да вдигнат на крак всеки много по-бързо от всички чудеса на медицината, взети заедно.

На Вивиан ѝ стана неловко, че е център на вниманието, затова се сбогува набързо под предлог, че трябва да види и другите пациенти. Вървеше по коридора и усещаше с гърба си изпитателните им погледи. Най-после зави зад ъгъла и се качи в асансьора, водещ към детското отделение.

Там я чакаха с нетърпение. Бяха докарали малко дете, което спешно трябваше да се оперира от апандисит.

Вивиан винаги успяваше да убеди децата, че всичките тези модерни бучащи апарати съвсем не са страшни. Обичаше работата си и бе шокирана, когато преди две седмици научи, че в скоро време щели да съкращават длъжността ѝ. Не се притесняваше толкова за бъдещето си, колкото за малките пациенти. Знаеше, че хирурзите са претоварени от работа и няма да ги обграждат с такова внимание, каквото им оказваше тя.

През следващите два часа се бе концентрирала изцяло върху детето, което с панически страх следеше всяко нейно движение. Непрекъснато му говореше и му обясняваше съвсем подробно всичко, което правеше, докато накрая се успокои и започна с любопитство да наблюдава действията ѝ.

Така се бе увлякла, че изобщо не забеляза един човек, който през цялото време не я изпусна от погледа си. Малко преди детето да бъде изведено от операционната зала, Джонатан Макджи се отдръпна от прозорчето и се запъти към чакалнята, както се бяха разбрали с Рой.

— Впечатляващо, наистина впечатляващо — мърмореше си, без да обръща внимание на учудения поглед на медицинската сестра, влязла с него в асансьора, която си мислеше, че думите му се отнасят за собствената ѝ особа.

Рой вече го чакаше. Двамата излязоха от клиниката и се качиха в ролса на Джонатан, спрян на паркинга за линейки. Рой му направи шеговито забележка.

— Е, и какво? — отвърна Макджи. — В момента колата се използва като болничен транспорт, нали?

Луксозната лимузина се движеше безшумно по заснежените улици на Бостън. Само след няколко минути спря пред къщата, която Рой бе наел от свой колега, заминал в Ню Йорк. Той благодари и понечи да слезе, но въпросът на Джонатан го спря:

— Кажи ми, отдавна ли познаваш доктор Лейтън?

Погледна учудено шефа си.

— Запознах се с Вивиан на бала на лекарите. Защо питаш?

„Дали не е заради Енджи? Може би се е оплакала на баща си за тъй наречената ми «изневяра»?“

— Просто така — отвърна уклончиво. Изглежда той усилено обмисляше нещо, но само поклати глава и се усмихна. — Забрави го. Докато те чаках, я наблюдавах в операционната. Интересна жена. Довиждане, Рой. Почини си още малко. Трябва ми напълно здрав заместник.

Рой затвори вратата и проследи с поглед ролса, който бавно зави зад ъгъла. Познаваше Джонатан достатъчно добре, за да се досети, че крои нещо.

„Рано или късно ще разбере. Довечера ще говоря с Вивиан.“

Подсвирквайки си, влезе в спалнята и потърси вечерния си костюм. Радваше се, че ще вечерят заедно. Докато се преобличаше, мислеше непрекъснато за нея. Беше се впечатлил от сдържаността ѝ. Плаха и някак си уязвима, тя се различаваше толкова много от жените, които познаваше.

„Ще те опозная каква си всъщност, Вивиан Лейтън!“ — заричаше се пред огледалото, връзвайки вратовръзката си.

Малко по-късно седеше в стария си ситроен, модел от петдесетте години и караше към пристанището.

— Идеята ви беше чудесна, Рой — похвали го Вивиан и отмести настрана чинията от десерта. — Трябва да си призная, че досега не съм била в този ресторант, въпреки че живея съвсем близо.

Извади кутия цигари от чантата си. Рой ѝ поднесе запалката си. Тя всмукна дълбоко дима и се замисли. Беше прекрасна вечер. Радваше се, че прие поканата му, и че не се отказа в последния момент, макар да се колебаеше дали да не го излъже, че ѝ се е появил неотложен ангажимент, и да не му отвори. В крайна сметка бе сгоден, а това противоречеше на принципа ѝ да не се занимава с обвързани мъже.

Срещна погледа му. Отново усети същото чувство, което се появяваше винаги, когато се взреше в изразителните му сини очи.

— Вие сте прекрасна, Вивиан, знаете ли това?

— Не сте първият, който ми прави такъв комплимент — отвърна дръзко, но гласът ѝ потрепери издайнически.

„Отново тази несигурност! — помисли си ядосана. — Защо пред него не мога да се държа спокойно, както пред всичките си останали обожатели?“

Рой се засмя тихо.

— Сигурно няма и да съм последният, който ще е впечатлен от вас... — замълча за миг. — Всъщност, жалко!

— За кое жалко? — полюбопитства Вивиан. — Че няма да сте последният? Не мислите ли, че е малко егоистично от ваша страна?

— Не исках да кажа това — Рой се чудеше как да се измъкне, но за своя изненада трябваше да установи, че наистина му се щеше да е последният мъж в живота ѝ.

Тя упорстваше.

— А какво искахте да кажете? — посегна към чашата си, която се оказа празна.

— Ще поръчам още една бутилка — побърза да рече Рой с надеждата, че междувременно ще му хрумне някое убедително обяснение.

Келнерът се приближи и прие поръчката.

— Виното е превъзходно, нали? — Рой се опита да печели време.

Вивиан бе на същото мнение. Беше пила малко повече от обикновено и се чувстваше доста весела. Никак не ѝ се искаше да си разваля хубавата вечер със сериозни размисли. В присъствието на Рой ѝ беше добре и не желаше да прогнозира утрешния ден.

— Дължите ми обяснение — припомни му.

Той се усмихна и запали цигара.

— Когато се хванете за нещо, май не отстъпвате лесно.

— Такава е и професията ни, не мислите ли? — Вивиан замълча, докато келнерът наливаше вино в чашите, после смело вдигна наздравица: — Пия за това, че от вас ще излезе добър дипломат!

— Не разбирам какво имате предвид — отвърна Рой привидно изненадан, въпреки че много добре знаеше, за какво му намеква.

— Измамник! Но всички мъже сте такива! Щом трябва да заемете конкретно становище, ви се развива фантазията, която при други обстоятелства напълно липсва.

— Доста категорично казано. Да не би да си мислите, че не ми стига смелост да бъда пряк с вас?

Гледаше я втренчено и осъзнаваше, че нещо от искрящите ѝ зелени очи прониква до дъното на душата му. Побърза да вземе чашата си, за да се спаси от хипнозата им.

Вивиан също бе прикована от това, което успя да прочете в неговите. Някъде отдалеко прозвуча предупредителен сигнал, който обаче не достигна до съзнанието ѝ. Бе забравила за всичко наоколо. Сега съществуваша само той и тя.

Този миг им се стори цяла вечност. Рой пръв наруши мълчанието:

— Мисля, че е по-добре да си ходим.

— Да, тръгваме... — съгласи се тя.

Все още бе обхваната от вълнението, което този мъж предизвикваше у нея. Стана и леко се олюля.

Рой ѝ помогна да си облече палтото и излязоха. Докато вървяха към колата, лицата им бяха съвсем близо и тя вдъхваше аромата на парфюма му. Докосването на силните му ръце я възбуждаше. Струваше ѝ се, че ще експлодира. Беше ѝ ужасно горещо, а в главата ѝ цареше пълен хаос. Дишаше учестено, без да съзнава, че е отворила съблазнително устата си.

Почувствал възбудата ѝ, Рой не можа да се сдържи повече и я обърна рязко към себе си. Покри цялото ѝ лице с целувки. Вивиан се вкопчи в него. Усети устните му върху своите и се наслади на страстната игра на езика му. Не знаеше колко време са се целували, но когато се отдръпна, видя с изненада покритата му със сняг глава. Не бяха дори забелязали, че вали.

Рой се усмихна и прокара ръка през черната ѝ коса, върху която топящите се снежинки оставяха капчици вода.

— Аз...

— Штт! — прекъсна го тя. — Не казвайте нищо. Думите само пречат в такъв момент. Нека просто се насладим на мига и да забравим всичко около нас.

Помилва го нежно и трепна, щом усети желанието му. Сякаш отново чу предупреждаващ вътрешен глас, но вдигна примирено рамене.

Тази нощ всичко бе позволено, макар да знаеше, че утре сутринта щеше да съжالياва.

— Да вървим — подкани я Рой, който бе забелязал вътрешната ѝ борба.

За разлика от друг път, сега той не изпитваше угризения на съвестта спрямо Енджи. Откакто я познаваше, не ѝ бе изневерявал.

„Верността не може да съществува по споразумение или по обещание“ — обичаше да казва, когато приятелите му, подочули за флиртовете на Енджи, го упрекваха, че не поглежда друга жена.

С Вивиан обаче бе различно. През цялото време разбираше, че става нещо с него, макар че не можеше да си обясни точно какво. Имаше богат сексуален опит, но досега не се бе чувствал така. Знаеше, че не бива да я изпраща до вкъщи, защото щеше да се случи нещо съдбоносно, но желанието бе по-силно от разума, с който доктор Палмър се славеше. Струваше му се, че това не е той, че Вивиан бе разкрила у него черти, за които дори не е подозирал.

Седнаха в колата и потеглиха.

Докато пътуваха, не си казаха нито дума, но и не беше необходимо. Вивиан се бе облегла на рамото му и гледаше втренчено през стъклото. Стигнаха до вилата ѝ. Рой паркира и я погледна. И двамата се засмяха.

След няколко минути бяха в жилището ѝ. Докато Вивиан вземаше виното от кухнята, той запали свещите в хола. Посрещна я, пое бутилката и двете чаши, остави всичко на масата и я прегърна. Сега целувките му бяха дълги и страстни. Имаха на разположение цялата нощ.

Вивиан се опиваше от нежните докосвания на устните му, докато бавно сваляше ципа на роклята ѝ. Изведнъж го спря, взря се в очите му и го поведе към спалнята.

Запали нощните лампи, които обляха интериора в мека, нежна светлина. С леко движение на раменете изхлузи роклята си на пода. Усмихна се, като видя обърканата му физиономия. Останала само по фино копринено бельо, легна бавно и протегна изкусително ръце. Погледът му, изпълнен с възхищение, я възбуждаше още повече.

— Какво чакаш? — попита с одрезгавял глас.

Не се наложи да го подканя повече. Съблече се мълниеносно. Беше негов ред да се усмихне, като видя реакцията ѝ. Прехласната от мускулестото му тяло, Вивиан буквално зяпна. За секунди лежаха неподвижно, докато тя плъзна ръка под слипа му. Това единствено докосване бе достатъчно, за да втвърди неимоверно пениса му. Рой легна по гръб и я привлече върху себе си. Помилва я нежно, свали бавно презрамките на сутиена ѝ и покри с целувки шията ѝ. После се превъртя и размениха местата си. Устните му продължиха надолу, оставяйки влажна диря след себе си, а когато достигнаха гърдите ѝ, чу лекото ѝ стенание и усети нетърпеливото повдигане на таза ѝ. Докато сваляше бикините ѝ, езикът му галеше едрите ѝ зърна, които с готовност щръкнаха. Ръцете му пролазиха алчно между бедрата ѝ и Вивиан потрепери. Дълго време се наслаждаваше на ласките, с които даряваха тялото ѝ, възбудено почти до краен предел. Трескаво изхлузи слипа му и се смъкна бавно надолу. Рой изстена.

— Скъпа... — започна задъхан, — вършиш опасни неща и...

По-нататък не можа да продължи. Вивиан също не бе в състояние повече да сдържа желанието си. Дълбокият му, вибриращ глас ѝ подсказваше, че и той е страхотно напрегнат. С тих вик се отдръпна от него, но в следващия момент бе отгоре му.

— Ела, моля те! — прошепна му.

Рой не пропусна мига. Хвана я за задните полукълба и проникна внимателно в нея. На Вивиан ѝ се стори, ще полудее от нечовешка възбуда. Кръвта пулсираше във вените ѝ, а напрежението достигаше всяко нейно мускулче. Той разбра сигналите на тялото ѝ и ускори ритъма на тласъците си. Потни и неистово вплетени един в друг, изживяха едновременно върховното удоволствие. Вивиан безпаметно бе забила нокти в раменете му, оставяйки дълбоки червени драскотини по тях. На Рой му се струваше, че пропада в някаква бездна. Тялото му пулсираше отново и отново, докато накрая и двамата се отпуснаха в сладостна изнемога. Останаха да лежат прегърнати и безмълвни. Знаеха, че никакви думи не биха могли да обяснят станалото през тази прекрасна нощ...

IV

Вече се зазоряваше, когато Вивиан се събуди. Беше се сгушила в Рой и слушаше равномерното му дишане. Надигна се внимателно на лакти и го загледа. Вълна от нежност я прониза. Но изпита и чувство на болка. Знаеше, че това преживяване не би се повторило, а и не биваше. Още преди да се впусне в любовната авантюра с него съзнаваше, че той принадлежи на друга. Но най-тревожното бе, че досега не бе изживявала подобно еуфорично усещане. Рой бе разпалил страстта ѝ до загубване на съзнание. Никога в живота си не се бе отдавала на мъж толкова безрезервно и с никого не си бе пасвала толкова добре. „И точно Рой принадлежи на жена като Енджи!“

Стресна се от ненавистта към нея, която изведнъж я връхлетя.

„Край! Сама съм си виновна. Трябваше да се уповам на разума си. Знаех си, че след това ще ме боли“ — мислеше си Вивиан.

Но въпреки опита да подреди чувствата си, продължаваше да изпитва тъга.

Стана тихо и отиде в банята. Погледна се критично в голямото огледало. Пламъчетата в очите ѝ издаваха, че е преживяла щастлива нощ. Надяваше се студеният душ да ѝ помогне.

Рой продължаваше да спи. Тя се облече и започна да приготвя закуска.

— Скъпа? — чу сънения му глас.

Влезе в спалнята и едва се сдържа да не се пъкне обратно под завивката. Рой протегна ръце към нея и се усмихна доволно.

— Закуската е готова — обяви Вивиан и умело се изплъзна при опита му да я привлече към себе си.

— Закуската ми си ти — Рой скочи и докато се усети, тя бе вече в прегръдките му и отвърщаше страстно на целувките му.

Всичко в нея го желаше, а ласките му стопиха моментните ѝ угризения.

— Стана късно... — прошепна тихо, опитвайки се не особено настоятелно да се откъсне от него.

— Не много — отвърна Рой и я повали на леглото.

Нежностите му я накараха да забрави току-що взетото си решение. „За последен път“ — мина ѝ през ума.

— По дяволите! — изруга гласно, като чу пронизителното пищене в чантата си.

Търсеха я от централата. Въздъхна и вдигна слушалката.

След десет минути трябваше спешно да се оперира малко дете.

Беше седем и трийсет. По това време всички лекари бяха на сутрешна визитация. Завари само Ървинг Браун, който тъкмо си правеше кафе.

— Добро утро, колежке. Да наля ли и на вас?

— Не, благодаря. Трябва само да се обадя по телефона — отклони любезното му предложение.

Набра номера на централата. Доктор Браун седна до нея. Преди да успее да го предупреди, че не би искала да я смущава, чу отсреща гласа на сестрата:

— Доктор Лейтън? Обадете се на професор Джонсън, очаква ви.

— Но след няколко минути имам операция. Не мога...

— Добре, тогава му се обадете веднага след като свършите — прекъсна я нетърпеливо и затвори телефона.

— На Хамелеона? — обади се Ървинг. — Каква каша сте забъркала? Сестра Мириам обикновено се държи много любезно — погледна я изпитателно.

Вивиан сви рамене.

— И аз не знам. Сигурно е ядосана и излива гнева си на всеки.

Мрачни мисли нахлуха в главата ѝ по пътя към операционната зала.

„Дано не е свързано с Рой! Никой не би могъл да е научил за тази нощ, но въпреки че болницата е стерилна, слуховете се развиват доста бързо.“

Напълно забрави за опасенията си, докато се занимаваше с малкия Нико. Влагаше всички сили, за да убеди шестгодишния пуерториканец, че няма нищо страшно. За щастие, този път не се оказа много трудно. Момчето имаше болезнена киста на рамото си, която трябваше да се отстрани. След пет минути страхът му бе изчезнал,

след още пет трябваше да го заплаши, че ще му сложи упойка, ако не легне, тъй като непрекъснато искаше да види какво точно върши хирургът.

— Рой, какво ти става днес? Мислиш за всичко друго, само не и за това, за което ти говоря. Да нямаш никакви проблеми?

В бащинският тон на Джонатан Макджи се криеше загриженост.

— Извинявай, Джонатан. Бях се разсеял. Все още обмислям задачите си за деня — излъга Рой.

Единственото, което занимаваше от няколко дни мислите му, бе Вивиан Лейтън. От онази нощ непрекъснато го отбягваше. Влезеше ли в столовата, тя мигновено изчезваше, независимо дали е приключила с обяда си или не.

„Ако продължава така, скоро ще се разболея от недояждане“ — рече си с нотка черен хумор, но миг след това усмивката му изчезна.

„Мисля, че няма какво да си кажем — бе му отвърнала любезно, но хладно веднъж, когато се опита да я заговори в коридора. — Нощта беше фантастична и въпреки това трябва да забравим всичко, не мислиш ли?“

Изобщо не мислеше така, но не можа да ѝ го каже, тъй като Вивиан просто си тръгна. Едва усмивката на идващата насреща сестра го накара да се опомни. Беше останал сам — неподвижен, с втренчен поглед. Постепенно започна да осъзнава думите ѝ. „Изглежда прекрасната нощ, която прекарахме заедно, за нея няма никакво значение!“ Не го засегна толкова фактът, че е отблъснат, а това, че се бе излъгал в нея. Вярваше, че чувствата им са взаимни, но трябваше да се разочарова. Беше най-добре да я забрави, но знаеше, че няма да е лесно.

— Питам те, дали ще вземеш участие в конгреса на лекарите другата седмица — гласът на Джонатан го върна в реалността.

Въздъхна. Нямахше нито желание, нито време да ходи до Ню Йорк. Но Джонатан Макджи беше на мнение, че новите му изследвания на тазобедрената става заслужават да получат широка гласност. И аргументът, че тези резултати все още не са достатъчно убедителни, не промени мнението на шефа му.

— Това, което си установил, е достатъчно — отвърна той и приключи въпроса.

Така или иначе Рой трябваше да се съгласи.

Обсъдиха накратко доклада му, после Мақджи стана и отиде до бара, отделящ кабинета му от внушителната, стигаща до тавана библиотека.

— Бърбън с лед?

Рой кимна. Едно уиски би му се отразило много добре. Джонатан му подаде чашата.

— За успеха на твоя доклад! — и отпи. — Между другото, сетих се за тази Вивиан Лейтън. Как е тя? Знаеш ли, че... Но господи, Рой, какво ти става?

Мақджи се приближи и го потупа силно по гърба.

— От медицинска гледна точка е напълно погрешно — изкоментира „терапията“ си, — но все още е най-доброто средство против задавяне.

Рой си пое дълбоко въздух. „Точно сега ли трябваше да ми се случи.“

— Да не би доктор Лейтън да е влязла в кривото ти гърло? — усмихна се Джонатан. — Разбирам те, момчето ми. Защо и аз не съм с двайсет години по-млад...?

Рой го погледна смяян. „Откъде, по дяволите, знае за...“ Шефът му продължи:

— Та това, което искам да чуя от теб, е мнението ти относно професионалната квалификация на младата дама — направи пауза и отпи отново от чашата си. — Спешно се нуждаем в отделението ни от нов анестезиолог. Доктор Уотърс ще се мести в друга клиника, а това означава, че до април трябва да съм му намерил заместник. Неотдавна приятелят ми Джонсън ми разказваше, докато играехме голф, че в най-скоро време ще правел съкращения. Спомена и анестезиологията. Тогава си помислих за доктор Лейтън.

Рой се успокои. „Той не знае нищо за отношенията ми с нея. Интересува се само от професионалните ѝ способности. Но какви съкращения? Означава ли това, че Вивиан ще остане без работа? И как така професор Джонсън, играейки голф, е обсъждал кадровата политика на клиниката?!“

Джонатан задоволи любопитството му.

— Трябва да си призная, че възторгът ти от доктор Лейтън ме подтикна да се убедя лично каква е. И, честно казано, съм доста впечатлен, но не искам да взимам решение, без да съм говорил с теб. Нали скоро ти ще поемеш кормилото...

— Но, татко, Рой още не е шеф, а ти отсега го отрупваш с работа. Не е справедливо. Та аз почти не го виждам!

Енджи се бе промъкнала тихо в кабинета на баща си, а двамата така се бяха задълбочили в разговора си, че изобщо не бяха забелязали присъствието ѝ. Тя целуна Рой по устата, а после отиде до бара и си наля чаша коняк.

— О, безследно изчезналата ми дъщеря най-после се появи — отбеляза Джонатан, гледайки ту нея, ту Рой. — Доколкото си спомням, за последен път те зърнах преди два дни.

— Защото винаги си лягаш рано и ставаш рано — отвърна Енджи, без да изпуска Рой от поглед.

Беше усетила вялата му целувка и се питаше дали не е разбрал, че тези два дни е прекарала с Джон Прескот. Бе казала на всички, че ще ходи при една приятелка в Сан Франциско.

— Как е Пати? — поинтересува се Рой.

— Добре — побърза да отговори Енджи, забелязвайки недоумяващата физиономия на баща си.

Той добре знаеше, че дъщеря му не може да я понася, камо ли да ѝ отиде на гости.

— Чух, че търсиш заместник на Уотърс? — отклони разговора тя.

— Точно така. Доктор Вивиан Лейтън е колежка на Рой и е отличен специалист.

Енджи погледна Рой сърдито.

— Познавам тази Лейтън и се досещам как лекува пациентите си. Сигурно е специалист по дишането уста в уста. Няма ли някой по-опитен лекар?

— Който да е красавец, да играе тенис, да работи колкото се може по-малко и да получава заплата по-голяма от моята! — възнегодува баща ѝ. — Откога се интересуваш от работите в клиниката? Ако не ти стигат парите, които ти давам, знам няколко места, където би могла да работиш.

Енджи познаваше този тон. В такива моменти беше най-добре просто да си замълчи.

— Ще те видя ли по-късно, Рой? Ван организира парти и бих искала да дойдеш с мен.

— Съжалявам, Енджи, но не мога. Имам доста работа около доклада.

Тя излезе и захлопна вратата. Джонатан поклати глава.

— Мисля, че доста съм разглезил дъщеря си. Така е, когато бащата възпитава сам детето си — въздъхна и напълни отново чашата си. — Знаеш ли, Рой, винаги съм искал да имам син и когато на четирийсет години ми се роди дъщеря, тя се оказа буйна колкото половин дузина момчета. Затова сега не трябва да се оплаквам. Но нека се върнем на Вивиан Лейтън. Какво е мнението ти за нея?

Енджи се отдръпна на пръсти от тежката дъбова врата. Беше чула достатъчно.

„Почакай! — мислеше си тя ядосана. — Ще видиш какво ще стане, Рой Палмър! Мислиш ме за глупачка. Знаем, че с Вивиан ви свързва нещо повече от един обикновен валс. Сам си го изпроси, Рой!“

— Съжалявам, доктор Лейтън, но не съм в състояние да променя нещата.

Професор Джонсън бе направил физиономия на човек, който наистина съжаляваше. Славеше се с това, че изразът на лицето му винаги съответства на дадената ситуация, и прякорът му в клиниката неслучайно бе „хамелеон“.

Но това не успокояваше Вивиан. Нито физиономията му, нито утешителните му думи биха ѝ помогнали да запази работата си.

— Знаем, че сте талантлив лекар, но последна започнахте работа при нас, а освен това, останалите ви колеги са семейни. Красива жена като вас ще си намери навсякъде работа.

— Аз съм лекар, професор Джонсън, а не фотомодел и разчитам предимно на способностите си, а не на външния си вид — отвърна му засегната.

Напусна ядосана офиса му и тръгна към асансьора. С влизането си в кабината замръзна. Срещу нея стоеше Рой.

— Какво правиш в администрацията? — прекъсна той неловкото мълчание.

— Хамелеона искаше да говори с мен — отвърна му бързо, като полагаше големи усилия, за да не гледа устата му.

Споменът от допира на устните му по тялото ѝ я караше да потръпва, без да може да направи нищо той да не забележи.

— И като какъв се показва днес Хамелеона? — попита я шеговито.

Вивиан се усмихна и възвърна отчасти самообладанието си.

— За съжаление, не от най-добрата си страна...

Рой се канеше да я запита още нещо, но асансьорът спря и тя излезе. Устоя на импулса си да се обърне и не можа да види мрачното му лице.

„Значи това, което ми каза Джонатан е вярно — замисли се той. — Нима Джонсън ще съкрати такава добра лекарка като Вивиан?“

Познаваше добре бюрокрацията в управлението. Знаеше, че тези хора много не се церемоняха.

Новината, че Вивиан ще работи в клиниката на Макджи и че ще я вижда всеки ден, не излизаше от главата му. Но вече не бе сигурен в чувствата си. Тя се държеше толкова студено, а и не знаеше дали ще приеме предложението да работят заедно. Веднага би си помислила, че е уредил всичко, и не би било лесно да я убеди, че няма нищо общо с назначението ѝ.

Въздъхна и тръгна бавно към колата си. По пътя същите въпроси продължаваха да го терзаят. „Защо Вивиан непрекъснато ме отбягва? Наистина ли е така или само се прави, че не я интересувам?“ Беше забелязал вълнението ѝ, когато се срещнаха в асансьора.

Толкова се бе замислил, че изобщо не следеше посоката, в която караше. Сирените на корабите го накараха да се опомни. Вместо вкъщи, бе пристигнал пред вилата на Вивиан. За миг реши, че би могъл да я посети, но в следващия вече се бе отказал.

„Няма смисъл — каза си. — Все пак не бива да ставам смешен. Какво да ѝ кажа — че я обичам или че не мога да живея без нея? — поклати глава. — Дори и да го направя, не би я заинтересувало. Търсила е приключение и го е намерила. Трябва да се примирия с това, независимо дали ми харесва или не.“

Удари ядно с юмрук по волана.

V

Студеният вятър я блъсна в лицето, когато излезе от хотела. Махна на едно такси. Грееше слънце, но температурата в Ню Йорк беше малко над нулата. Вдигна яката на палтото си и се запъти към таксито. Съобщи на шофьора адреса на университета, където щеше да се състои конгресът.

Докато се промъкваша по задръстените от коли улици, Вивиан се замисли за разговора си с Джонатан преди два дни. Сбърчи вежди. „Сигурно искаше да успокои съвестта си, като ме изпрати в Ню Йорк.“

„Изследванията ви за психичното натоварване на децата по време на операция са много интересни — беше ѝ казал. — Предадох ги, където трябва, и сте поканена като референт на конгреса на лекарите...“

— Пред кой вход да ви оставя, мис? — сепна я гласът на таксиметровия шофьор.

— Пред главния, ако обичате.

„Е, поне хотелът ми е близо до университета“ — помисли си.

Плати и слезе. Тъкмо влизаше в огромната сграда, когато усети леко побутване по рамото.

— Вивиан! Вивиан Лейтън! Такава щастлива случайност!

— Флетчър Хендерсън!

Позна го веднага. Той ѝ бе нещо като приятел от студентските години. Преследваше я неотлъчно, въпреки че не отвърщаше на любовта му. Но Флетчър бе доволен дори само да излизат заедно. Вивиан отстъпи крачка назад и го огледа.

— Доста си се променил. Изглеждаш някак си...

— Доволен е точната дума — довърши мисълта ѝ. — И все пак съм си аз. Както виждаш животът на село ми се отразява доста добре — потупа се по надрелия корем. — Ти също си се променила. Станала си много по-хубава. Само тъмните кръгове под очите ти не ми харесват. Имаш проблеми в работата или в личния си живот?

Вивиан се усмихна и се отправиха към секретариата, за да се запознаят с програмата.

— Само едно не се е променило — рече му Вивиан. — Нищо не мога да скрия от теб.

Някога Флетчър винаги усещаше, когато нещо с нея не бе наред.

Излязоха отново навън. Той предложи да я закара до медицинския факултет, в чиято аула щяха да се четат първите доклади. Вивиан трябваше да изнесе реферата си на другия ден и, за щастие ѝ беше предвидена по-малка зала. Представата да говори пред стотици хора я хвърляше в паника. Флетчър ѝ разказваше безспир за себе си — беше женен и имаше две деца.

— А ти? — попита я накрая. — Залови ли те някой в капана си?

Вивиан поклати глава и той направи учудена физиономия.

— Такова хубаво момиче като теб да живее все още само? — погледна я по начин, който изобщо не ѝ се хареса. — Бихме могли да вечеряме заедно и да подновим приятелството си. Как мислиш?

Но вече бяха пристигнали и Флетчър трябваше да обърне внимание на разпоредителя, който упътваше колите на паркинга. Паркира и слязоха. Той срещна и други свои познати, с които искаше да поговори, затова взе телефонния номер на хотела, в който бе отседнала, обеща да ѝ се обади и изчезна в потока от хора.

Останала отново сама, Вивиан въздъхна облекчено. Перспективата да вечеря с Флетчър не се покриваше с представата ѝ за приятна вечер. Освен това, той я гледаше толкова особено. Познаваше този поглед. Беше типичен за самци, които съзират лесна плячка в някоя жена. А съвсем не ѝ бе до флирт.

Докато вървеше по коридора, си спомни отново за нощта с Рой. „Дали и той понякога мисли за мен? Само ако можех да му обясня, защо се държа така с него. Та аз го обичам! Но не мога да понеса участта да съм втората.“

Влезе в аулата и се усмихна, като забеляза, че свободни места има само на първите редове. „Точно както през студентските години. Професорите имаха навика да дават задачи именно на тези студенти, които седят най-отпред. По тази причина всички предпочитаха да са по-назад.“

Отправи се към първия ред, без да забележи, че през цялото време е наблюдавана. Рой се усмихна, като видя моментното ѝ

колебание. Надяваше се да седне точно там, иначе планът му щеше да пропадне.

Джонатан Макджи бе помолил професор Джонсън да изпрати Вивиан на този конгрес. Искаше да има собствени впечатления от нея, преди да ѝ предложи работа.

Водещият приключи приветственото си слово и първият оратор излезе на катедрата. През следващите четири часа се сменяха непрекъснато темите и докладващите, прекъсвани само от кратки паузи, през които можеше да се изпие чаша кола от автомата.

Вивиан тъкмо се канеше да отиде да хапне нещо, когато името на следващия докладчик я накара да забрави глада си.

„Не може да бъде!“ — не повярва на очите си, виждайки толкова близката ѝ атлетична фигура. Чудеше се как да се измъкне, но вече беше твърде късно. Рой я бе забелязал и ѝ се усмихваше любезно.

Съзерцаваше го като хипнотизирана. Елегантният му тъмносив костюм му стоеше отлично и тя смутено преглътна при мисълта, какво се криеше под него. Опита се да се съсредоточи върху доклада му, но без успех. Вниманието ѝ бе изцяло обсебено от чара му, който след няколко минути омая и останалите слушатели. Рой бе превъзходен оратор. Не ръкомахаше оживено като другите, а само подчертаваше най-важните места с впечатляващи жестове. Едва когато цялата зала гръмна от аплодисменти, Вивиан разбра, че е свършил. Той обаче не си тръгваше. Помоли за тишина и се наведе усмихнат към микрофона, при което ѝ хвърли такъв поглед, че тя потрепери.

— Дами и господа — започна, — както забелязах, почти всички в тази зала си спомнихме още с влизането стария обичай на нашите професори да поставят задачи на колегите ни, седящи на първите редове — най-често да размножат за следващата лекция някакъв материал. По стар навик и сега повечето от нас седнаха назад.

Разнесе се одобрителен смях.

— Бих искал да се възползвам от този обичай и да си позволя да помоля за една услуга.

Спря за миг и погледна Вивиан право в очите. Тя затаи дъх.

„Започва се!“ — мина ѝ през главата. Рой кимна към нея.

— С най-голямо удоволствие ще помоля доктор Лейтън, която е сред вас, да обядва с мен.

Вивиан се изчерви. „Как можа да го направи пред толкова хора!“ Но бурните аплодисменти, придружени с викове „браво“ бяха в негова полза. „Ако сега откажа, само ще стана за присмех. Да не говорим, какви последствия би имал отказът ми за утрешния ми доклад...“

Стана и започна да събира нещата си. Беше страшно ядосана, но не ѝ оставаше нищо друго, освен да се усмихне и да премълчи.

— Почакай! Ще си отмъстя за това! — изсъска му, когато мина покрай нея.

— Приемаш ли поканата? — отвърна ѝ усмихнат.

— Разбира се, че не! — възмути се Вивиан, но кимна утвърдително.

— Е, знаех си, че ще се споразумеем — смигна ѝ Рой.

Спряха такси.

— Знам един испански ресторант. По това време не е много оживен, а и предлагат чудесни специалитети.

Каза адреса на шофьора.

Времето като че ли летеше, а Вивиан беше на върха на щастието. Цялото ѝ притеснение сякаш изведнъж изчезна.

На връщане от ресторанта отново седяха в таксито и си говореха. Усещаше парфюма му, когато се навеждаше към нея, за да ѝ покаже нещо интересно от другата страна на улицата. Затвори очи и си помисли, колко хубаво би било да се сгуши в обятията му. Внезапно пламналата страст накара кръвта ѝ да нахлуе в лицето ѝ. Рой почувства възбудата ѝ, но се престори, че не е забелязал.

„Сама си го изпроси, миличка“ — помисли си злорадо.

— Виж, на тази улица живеех, когато бях асистент — сложи ръка на рамото ѝ.

Тя се усмихна.

— Какво смяташ да правиш, след като Джонсън те съкрати?

— Откъде знаеш? — изненада се Вивиан.

Рой си запали цигара.

— Носят се разни слухове напоследък — за съкращения, за закриване на работни места... И понеже си сравнително нова в анестезиологията, а последните обикновено си тръгват първи...

— Това си е лично моя работа — прекъсна го, опитвайки се да запази спокойствие. За нищо на света не би му признала, че ако я съкратят, ще остане на улицата.

Нещо в гласа ѝ го накара да се замисли. „Явно попрекалих.“

— Съжалявам, Вивиан...

Тя се сгуши в него. Рой прокара пръсти през косата ѝ и я целуна нежно по бузата. Вивиан го погледна и желанието, което прочете в очите му, спря дъха ѝ. Преди да разбере какво става, той впи устни в нейните, които жадно поеца целувките му.

„Правя ужасна грешка!“ — просветна в съзнанието ѝ, но беше твърде късно.

Възбудата, която взривно се надигаше у нея, прогони моментално тези предупреждения и тя изобщо не се опита да протестира, когато чу Рой да съобщава на шофьора адреса на хотела ѝ.

Струваше им се, че асансьорът едва пълзи, а за секунди бяха на етажата ѝ. Едва затворили вратата след себе си, Рой грабна Вивиан в прегръдките си. Записките ѝ се разпръснаха по пода, но никой не им обърна внимание. На път към спалнята започнаха трескаво да се събличат. Полата ѝ, блузата ѝ, обувките ѝ, както и дрехите на Рой полетяха във всички посоки. Сега съществуваха само те двамата и любовта им — всичко останало нямаше никакво значение.

Вивиан застана пред Рой само в изкустителното си минислипче. За миг той остана неподвижен, съзерцавайки я с възхищение.

— Как съм могъл да бъда толкова глупав, че да те оставя да си отидеш. Ти си най-красивата...

Тя затвори устата му с целувка и не му позволи да продължи.

— Люби ме... — прошепна му едва чуто.

Рой я вдигна и я сложи на леглото, после легна бавно до нея.

— Чакай... — каза ѝ усмихнат, като видя, че започва да изхлузва бикините си.

Ръката му се плъзна под тях, докато езикът му обхождаше нежно гърдите ѝ, чиито връхчета незабавно се втвърдиха. Цялото ѝ тяло изведнъж пламна. Извиваше се нетърпеливо и стоновете ѝ ставаха все по-дълбоки. Тръпнейки в очакване, Вивиан погали плоския му корем и продължи надолу. Срещата на жадната ѝ, търсеца длан с пулсиращата му мъжественост изтръгна сподавен вик от гърлото на Рой.

— Ти си невероятна!... — едва успя да промълви.

Вивиан се пъкна под него, за да се наслади на тежестта му.

— Почакай малко — помоли я той.

Мигновеното ѝ разочарование се превърна в учестено дишане, когато се досети за намеренията му. Рой свлече бикините ѝ и прокара върховете на пръстите си по вътрешната страна на бедрото ѝ, докато достигна тъмното копринено триъгълниче, открояващо се върху мраморната ѝ кожа. Започна леко да масажира влажния ѝ клитор. Предметите наоколо загубиха очертанията си. Огнени кръгове затанцуваха пред очите ѝ. Пресекливо го замоли да не я измъчва повече. С тих вопъл Рой най-после проникна в нея. Вивиан извика от възторг и веднага се нагоди към дивия му, неудържим ритъм. Разтвори широко бедра, за да го приеме без остатък. Като пулсиращо кълбо от гореща плът полетяха към безкраен екстаз. После потни и в сладостна отмала дълго време останаха да лежат така, мечтаейки този миг да остане вечен.

Но колкото по-дълго време лежеше до Рой, по-ясно Вивиан осъзнаваше, че ще плати прескъпо за изживяното щастие. В крайна сметка, нищо не се променяше. Той продължаваше да си е сгоден за Енджи. В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Какво има? — попита той и нежно я погали по косата.

— Нищо, просто... просто плача винаги, когато ми е толкова хубаво... — излъга Вивиан.

„Не бива да продължава така! — мислеше си отчаяна. — Единственото решение е да не го виждам повече“.

Но не можеше да му го каже. Щом го погледнеше, смелостта ѝ се стопяваше.

— Ще се видим ли довечера?

— Да... не знам...

— Ще те взема в осем и ще отпразнуваме някъде помирението си. Какво ще кажеш?

Тя кимна смутена, като се надяваше, че все ще измисли нещо, за да се измъкне.

VI

— Какво значи това, че не сте могла да останете повече? Да не ви се е явило някое видение, което ви е заповядало да се върнете?

Вивиан гледаше гузно в пода.

— Да, професоре — отвърна едва чуто, но Джонсън имаше отличен слух.

— Моля?! Имала сте видение?

— Всъщност не.

— Но кажете ми най-после какво се е случило. Нямам настроение да си играя на гатанки. Внезапното ви отпътуване от Ню Йорк ми изглежда достатъчно загадъчно.

Докато я мъмреше строго, професор Джонсън непрекъснато се разхождаше напред-назад из стаята.

— Какво си позволявате, доктор Лейтън? Човек не напуска просто така конгрес, на който на следващия ден ще изнася доклад!

Той поклати глава, отпусна се на стола си и я погледна втренчено.

— Опасявам се, мис Лейтън, че пропуснахте добър шанс да се издигнете в кариерата си.

Вивиан преглътна. Знаеше, че нарича подчинените си „мис“ и „мистър“ само когато им е страшно ядосан. „Но как да му призная причината? Не мога да му кажа, че съм си тръгнала заради Рой! И заради теб самата“ — сякаш чу гласа на съвестта си.

— Цяла сутрин се опитвах да обясня на изумените колеги, които бяха чели доклада ви, защо няма да го изнасяте на конгреса — професорът удари по бюрото. — Досега не сте дала на управителния съвет нито един разумен аргумент! „Отпътувах поради лични причини.“ Та това е нечувано!

Махна вяло с ръка, с което ѝ подсказваше, че може да си ходи.

— Пак ще си говорим — извика подире ѝ.

Вивиан хлопна вратата след себе си. Професор Джонсън се замисли. Знаеше, че тя е една от най-добрите анестезиоложки,

работили някога в неговото отделение, но не можеше да ѝ помогне по никакъв начин. Управителният съвет защитаваше лекарите с повече стаж, тъй като тяхното съкращаване излизаше на болницата много по-скъпо.

„Това, което сега си е позволила, е вече прекалено. Дано само постъпката ѝ не повлияе отрицателно върху мнението на стария Макджи по отношение професионалната ѝ етика. Поне досега той гледаше с добро око на работата ѝ.“

Джонсън се поколеба за миг, но все пак натисна копчето на разговорната уредба и поръча на секретарката си да го свърже с Ню Йорк.

— Хамелеона отново се е разбързал — обърна се Анжела Голайтли към Вивиан.

Анжела бе примадоната на Джонсън — вряла и кипяла в лекарската практика заедно с него.

— Изглеждате така, сякаш сте видяла призрак.

И без да чака отговор ѝ поднесе чаша кафе.

Вивиан с удоволствие отпи от горещата ободряваща течност. Не беше спала цяла нощ, а сега и тази среща с шефа.

„Какво ли си е помислил Рой?“ — мина ѝ през главата.

— Ало? Ню Йорк, „Астория“? Бихте ли ме свързали с професор Макджи? Да, като Макдоналд, но без Доналд — Анжела затули с длан мембраната. — Тия нюйоркчани са големи шегаджии. Професор Макджи? Секретарката на професор Джонсън е. Веднага ви свързвам.

Остави слушалката и се обърна отново към Вивиан:

— Ще постоите ли тук, докато донеса още кафе? Нашата кафе машина е повредена и трябва да слеза на долния етаж.

— Да, ще остана, не се притеснявайте.

— Само за пет минути. Следобед професорът пие много кафе и е страшно недоволен, когато няма достатъчно.

Анжела излезе, а Вивиан седна на мястото ѝ. Погледът ѝ се спря на телефона. „Бих могла да звънна на Карол.“ Нуждаеше се от някого, на когото да излее мъката си. Вдигна слушалката и посегна да набере номера, но изведнъж се спря. Вероятно Анжела бе забравила да освободи линията, защото се чуваше някакъв разговор. Реши да

затвори, тъй като нямаше намерение да подслушва, но гласът, който прозвуча спря дъха ѝ:

— ... и аз не съм наясно. Мисля, че е реагирала доста спонтанно. Но предложението е в сила.

Беше Рой. Не би могла да го сбърка.

— Не съм много съгласен, Палмър — отвърна Джонсън колебливо. — Ако доктор Лейтън разбере...

— Вече ви обясних причините, поради които трябва да напусне. Не се безпокойте, управителният съвет е зад гърба ви. Вие не носите никаква отговорност.

— Добре, Палмър, надявам се, че знаете какво правите. Такива неща не са по вкуса ми. Винаги съм бил за справедливостта.

Смехът на Рой от другата страна накара Вивиан да потръпне.

— Това е само за нейно добро, професоре. Освен това, управителният съвет...

Тя чу стъпки от коридора и затвори бързо. Анжела влезе с голям поднос в ръце.

— Готово. Такова кафе трябва... Господи, мила, та вие сте смъртно бледа! — гледаше я стъписана. — Лошо ли ви е?

— Не, не, благодаря. Вече ми мина — отказа Вивиан предложената ѝ чаша вода. — Само ми трябва глътка свеж въздух.

Побърза да излезе, иначе би избухнала в сълзи пред нея. В коридора вече не можа да се сдържи. Беше шокирана от онова, което чу. „Явно Рой е отговорен за моето уволнение!“ Беше извън себе си от яд и разочарование.

„Но защо? Какво печели той от това?!“ Представяше си физиономията му, когато е разбрал, че е напуснала хотела, въпреки уговорката си с него.

Взря се в огледалото на асансьора, докато се спускаше към партера. Искрящите ѝ очи гледаха уморено, а под тях се открояваха два тъмни кръга — резултат от безсънната нощ.

Влезе в стаята на дежурните лекари, където завари Ървинг Браун.

— Здравейте! Върнахте ли се вече? Мислех, че конгресът е в разгара си.

— Да... не... всъщност, дойдох си по-рано...

С удоволствие би му ударила плесница, като видя подигравателната му усмивка.

— Не върви ли според плана?

— Напротив, всичко е както трябва — отвърна му хладно, докато обличаше палтото си.

Искаше ѝ се колкото се може по-бързо да се прибере вкъщи. Отиде в отделението и помоли един от колегите си да поеме и нейното дежурство. Нямаше много работа и уреди въпроса без проблеми. Седна в колата си и пое към пристанището.

Когато затвори входната врата след себе си, напрежението от целия ден си каза думата. Захвърли чантата си и с отчаяно хълцане се отпусна на дивана в хола.

„Развалих всичко — помисли си тъжно. — Не само си спечелих омразата на Рой, а провалих и кариерата си.“

Можеше да си потърси нова работа, но като споменеше какво се е случило на конгреса, в големите клиники едва ли щяха да я приемат. Да се назначи анестезиолог с такова непредвидимо поведение беше твърде рисковано.

„Но още по-лошото е, че Рой ужасно се е разочаровал от мен, защо иначе би настоявал Джонсън да ме съкрати?“

Събра сили и отиде в банята.

„Първо един освежаващ душ, после ще видим — сама се окуражаваше. — Да лежа и да хленча като бебе не би ми помогнало с нищо. Сама си надробих всичко това и сама ще трябва да се оправям!“

Не разбираше защо Рой бе постъпил толкова подло. Да ѝ отнеме работата само заради това, че ѝ е ужасно ядосан, бе наистина прекалено.

„Но Карол ме предупреди. По-добре да я бях послушала и да го зарежа. Още утре ще поискам останалата част от отпуската си. Така поне спокойно бих могла да си потърся нова работа. А и по-лесно ще преживея раздялата с Рой...“

— Склонен съм да мисля, че доктор Лейтън е имала сериозна причина да опътува така внезапно — говореше в Ню Йорк Джонатан Макджи на Рой. — Въпреки че много съжалявам за доклада ѝ, който бе

пропуснат — потупа го по рамото и го погледна внимателно. — Има нещо между вас двамата, за което не си ми казвал, нали?

Рой сви рамене.

— Да... и мисля, че знам защо Вивиан си тръгна — отвърна му колебливо.

— Има ли някаква връзка с поканата ти за обяд?

— Може да се каже.

Джонатан го гледаше очаквателно и той му разказа за бала и вечерята им. Разбира се, спести си „детайлите“ около нощните преживявания.

Мистър Макджи се усмихна, извади от табакерата си една от любимите си бразилски пури и запали. Погледна го с живите си очи през гъстите облаци дим.

— Трябва да си призная, че желях зет като теб, но забелязвам, както и ти, че дъщеря ми още не е готова за брак. Тя... — замълча и се усмихна. — Е, да не отивам много далеч.

Рой се досещаше какво има предвид. Беше му ясно, че излетите на Енджи с Джон Прескот не са толкова безобидни, колкото тя се опитваше да му ги представи. Познаваше Прескот и славата му, а Енджи не бе от жените, които дълго биха му устоявали. Учуди се, че явната ѝ изневяра изобщо не го вълнува. Но нямаше никаква причина да ѝ се сърди. Не ѝ бе разказал за отношенията си с Вивиан и винаги отклоняваше молбата ѝ да се виждат по-често под претекст, че има много работа. „Нищо чудно, че сега е с Прескот, след като аз нямам време за нея...“

— Като че ли трябва да си потърсим друг анестезиолог. Какво ще кажеш? — прекъсна Джонатан потока от мисли, нахлули в главата му.

— Не знам. Личният живот не трябва да влияе на работата.

— Хм, така е, но след този случай мислиш ли, че ще се справи?

— Честно казано, наистина не знам. Вивиан е отличен специалист и би било жалко, ако не я вземем. Освен това, говорих с Джонсън да я съкрати. Той беше против решението на управителния съвет, въпреки че едва ли щеше да ги убеди. Но след като му казах, че ще я назначим при нас...

— Малко си прибързал, Рой — Джонатан Макджи потупа писменото обяснение на Вивиан пред себе си. — Тя е добър специалист, за това спор няма, но ни трябва човек, който е абсолютно

уравновесен. От него зависи животът на пациентите ни. Не искам да погубим някого само защото анестезиоложката се е карала същия ден с приятеля си. Ще обмисля още веднъж дали да я назначим. Джонсън наистина е много доволен, а и ти си въодушевен от нея...

Рой беше благодарен, че шефът му нямаше способността да чете чужди мисли, иначе би разбрал, че в момента изобщо не е въодушевен от Вивиан, особено след случката в Ню Йорк. Бе много изненадан, когато в хотелската ѝ стая завари дребен, пълничък доктор на име Флетчър Хендерсън. Първо мислеше, че е станала някаква грешка, но после разбра, че Вивиан явно се е уговорила и с двамата. Такова нещо бе гледал само по филмите. Не очакваше, че се е прибрала в Бостън.

„Ще се наложи да ми обясни това! — беше ѝ се, заканил, излизайки от хотела. — И този път няма да се измъкне.“

— Но, Джон, казвала съм ти вече, че не съм влюбена в теб, какво ти става?

С небрежно движение Енджи отметна назад русата си коса и се усмихна безгрижно. Лицето на Джон помръкна. Лежаха в широкото легло във вилата му, което той предпочиташе за любовните си авантюри. Но този път нещата се развиха по-различно, отколкото очакваше.

Още от самото начало Енджи държеше всичко в свои ръце и изведнъж се оказа, че той е този, който тича след нея. Наведе се и я целуна нежно.

— Можеш да се добереш до досиетата на всички жители в Бостън, ако искаш, нали? — рече Енджи, докато изкусително се гушеше в него.

— Е, и?

Джон гледеше красивото ѝ тяло. Тя го влудяваше. Усещаше, че устата му пресъхва. Никога досега не бе обичал друга жена и фактът, че Енджи не изпитва същото към него, му създаваше комплекси.

— Чии прегрешения те интересуват? — попита я, галейки стегнатите ѝ гърди.

— Можеш ли да изровиш нещо за Вивиан Лейтън? — Енджи не обръщаше никакво внимание на ласките му.

— Аа, разбирам. Отмъщението е сладко нещо. Така ли беше?

— Отмъщение ли? За какво? — тя направи учудена физиономия, но Джон не се впечатли от привидната ѝ невинност.

— И аз щях да съм ужасно ядосан, ако някой ми отнеме годеника по такъв начин — подхвърли подигравателно. — При това всички знаят, че Палмър и ти имате нещо общо.

Енджи не можеше да го опровергае.

— Ще ми донесеш доказателства, нали? — прошепна и плъзна ръка надолу по голото му тяло.

— Ще направя всичко, каквото поискаш... — простена той и целуна рамото ѝ.

Не можа да забележи хладния израз в очите ѝ, който сигурно би го накарал да се стресне.

„Ще ти покажа, Вивиан Лейтън! — мислеше си Енджи, отвръщайки механично на милувките му. — Една Макджи не се оставя толкова лесно да ѝ отнемат нещо, което ѝ принадлежи.“

VII

— Струва ми се, че по-късно ще съжалявате за това, доктор Лейтън — професор Джонсън ѝ подаде тънък плик, в който бяха документите ѝ. — Все още има надежда...

— Благодаря ви, но не си правете повече труда. Вече реших — гласът ѝ звучеше по-уверено, отколкото всъщност се чувстваше, но поне ръцете ѝ не трепереха, докато поемаше плика. — Все още не съм говорил с доктор Палмър...

— Доктор Палмър? — изплъзна се от устата ѝ. — Не разбирам защо трябва да говорите с него за мен?

— Той все пак...

Вивиан го прекъсна отново:

— Не мисля, че Рой, т.е. доктор Палмър, може да направи нещо. Вие се опитайте и ако... — замълча за секунда. Без малко да се издаде, че е чула разговора им по телефона. — Мисля, че той направи достатъчно — продължи бързо.

Не беше излъгала. Това, че загубва работата си се дължеше на него.

Джонсън я гледаше замислено. „Нещо между двамата не е наред. Но как да я накарам да ми се довери?“

— Съжалявам, че няма как да удовлетвори молбата ви за отпуск, доктор Лейтън. Вчера се разболяха двама анестезиолози и не знам кога ще дойдат на работа. Ще ви помоля тази седмица да работите в хирургията.

— В хирургията?

Вивиан изтръпна. „Та това означава, че ще работя непрекъснато с Рой! Не бих издържала.“

— Няма ли друга възможност? — попита го умоляващо.

Професорът бе изненадан.

— Ако намерите друго решение на въпроса, с удоволствие бих го приел. Не съм в течение какво се е случило между вас и доктор Палмър, но се надявам през тази седмица да го забравите.

„Да забравя какво се е случило? Джонсън не се чува какво говори — мислеше си тя, отивайки към детското отделение, за да събере нещата си. — Как бих могла да забравя едно от най-хубавите неща в живота си!“

— О, безпътната дъщеря се връща разкаяна в двореца на баща си. Не очаквах да ви видя толкова скоро.

Ървинг Браун я гледаше изпитателно, докато Вивиан подреждаше вещите си в служебната стая на хирургическото отделение.

— Разкаяна ли? Не съм казала такова нещо — отвърна му иронично. — Но професор Джонсън беше на мнение, че малко свежа кръв не би навредила на хирургията.

Той се засмя високо.

— Хамелеона ли ви изпрати? Не е лошо като идея — лицето му изведнъж придоби сериозен израз. — Наистина, Вивиан, идвате като ангел спасител. Снайдър и Мелъри се разболяха едновременно, а постъпиха толкова нови пациенти. Винаги съм се чудел, защо хората се разболяват едновременно.

— Като че ли се зарадвахте само защото няма да сте самотен тук — усмихна се Вивиан.

Трудно понасяше несериозността му, но в момента ѝ се струваше единствения човек, който би могъл да я поразведри.

— Та вие сте домашната ни психоложка — шегуваше се Ървинг приятелски.

Седна и я загледа с възхищение.

— Прочетох реферата ви. Моите поздравления.

Вивиан се зарадва. Знаеше, че е свършила добра работа, но комплиментът му ѝ се хареса.

— Защо впрочем не изнесохте доклада си в Ню Йорк? — попита я колебливо.

— Аз също съм много любопитен — прозвуча глас зад гърба ѝ, който ѝ смрази кръвта.

Опита се да си придаде спокоен вид и бавно се обърна.

Рой се бе облегал на вратата със скръстени ръце и я гледаше с пронизващ поглед.

— Вече уведомих писмено секретариата в Ню Йорк, Рой. Ако искаш да разбереш, можеш винаги да поискаш копие от обяснението ми.

— Но предпочитам да ми кажеш лично — отвърна ѝ с делови тон. — Приятелят ти Флетчър Хендерсън също не може да ми даде задоволителен отговор.

Вивиан пламна, като чу това име от устата му. За него изобщо не се бе сещала.

— Откъде го познаваш?

— О, докато те чакахме, си запълвахме времето с истории от студентските ти години. Беше много забавно! — на лицето му се появи подигравателна усмивка. — Ако разполагах с достатъчно време, сигурно до среднощ щях да слушам нежните слова на твоя възлюбен.

— Флетчър никога не ми е бил... — започна тя възмутена, но изведнъж спря.

„От къде на къде ще ме обвинява по този начин?! Не съм длъжна да му давам отчет за действията си, и то публично...“ Хвърли бегъл поглед на Ървинг Браун, който любопитно следеше диалога им.

— Може би — отвърна Рой видимо ядосан. — Тогава защо не се видим довечера, за да ми разкажеш твоята версия?

— Мислиш ли, че Енджи ще е съгласна да си губиш ценното време, като се занимаваш с личните проблеми на колегите си?

— Така наречената моя годеница замина с Джон Прескот на вилата му и Господ знае кога ще се върне. Освен това, имам навика сам да решавам с кого да прекарвам времето си, а сега възнамерявам да се посветя на теб.

— Много мило от твоя страна, но пропускаш факта, че и аз сама решавам с кого да прекарвам времето си и на кого да разказвам интимните си проблеми, а мога да те уверя, че ти не си в списъка ми.

Сгъна престилката си и излезе, а Рой продължаваше да стои до вратата като истукан. Вивиан трепереше от възмущение, но този път бе доволна от себе си. Най-после му бе казала мнението си. Пристъпвайки обаче към операционната зала, бавно започваше да проумява какво всъщност ѝ бе казал Рой. „Така наречената моя годеница... С Джон Прескот във вилата му...“

Краката ѝ се подкосиха и побърза да седне на табуретката, която за щастие се оказа точно до нея.

— Каква глупачка съм! — извика високо, без да обръща внимание на колегите си наоколо.

„Ако е вярно това за Енджи, значи съм направила ужасна грешка.“ Тъкмо мислеше да догони Рой и да му се извини, когато чу името си. Пред вратата на операционната стоеше мъж в зелена престилка и ѝ махаше оживено.

— Доктор Лейтън, елате моля! Имаме спешен случай и се нуждаем веднага от помощта ви.

Вивиан се поколеба за миг, но той бе вече изчезнал. Тръгна с надеждата, че щом операцията приключи, все някъде ще срещне Рой и ще му обясни всичко.

— Е, колега, малката като че ли е доста опърничава — обърна се Ървинг Браун към Рой, след като Вивиан излезе.

Той стоеше като закован, без да отронва нито дума. Погледна го, като че ли го виждаше за пръв път.

— Какво? А, да, може да се каже — отвърна му разсеяно.

— Добре ли сте? Толкова сте блед.

— Да, благодаря. Добре съм. Имам нужда само от малко... — Рой не довърши изречението си, а побърза да излезе от стаята.

Ървинг замислено се облегна на стола.

— Тук прилича на лудница — измърмори и запали цигара.

— Лудница ли? Меко казано! — чу гръмлив глас зад гърба си.

На вратата стоеше професор Джонсън с пламнало от гняв лице.

— Къде е Палмър?

— Ами... — обърканият Ървинг Браун не успя да произнесе нищо друго, тъй като в момента се опитваше да си поеме въздух, а му пречеше димът от цигарата.

— Благодаря.

И Джонсън изчезна също така бързо, както се бе и появил.

Междувременно професорът срещна Рой, който тъкмо се канеше да влезе в операционната зала.

— Ще ми отделите ли малко време?

Той го погледна и вдигна вежди, забелязал зачервеното му лице.

— Да, какво се е случило?

— Не тук, елате в кабинета ми.

— Не може ли да отложим за по-късно? — Рой погледна нетърпеливо часовника си. — В момента...

— Важно е, иначе не бих си направил труда лично да дойда при вас, не мислите ли?

Рой сви рамене и го последва в асансьора. Влязоха в кабинета му. Джонсън продължаваше да го гледа сърдито.

— Бих искал най-после да знам какво се е случило между вас и доктор Лейтън — започна той. В гласът му се усещаха заплашителни нотки. — Иначе няма да ви пусна да излезете оттук. И не се опитвайте да се измъкнете с обяснение от рода на „лични проблеми“ или нещо подобно. Искам да чуя истината и то от край до край!

В подкрепа на думите си удари с юмрук по масата.

Рой не можа да скрие изненадата си от необичайното му поведение.

— Но какво има? Защо мислите, че между мен и Вивиан има нещо, което би могло да представлява интерес за вас?

— Защото доктор Лейтън бе при мен тази сутрин и си изтегли документите. Ако съм я разбрал правилно, иска да си търси работа в някой провинциален град — Джонсън се мъчеше да говори спокойно, макар че с удоволствие би крещял. — Опитах се да я убедя, че ще сбърка, но явно не успях.

Рой понечи да каже нещо, но той нетърпеливо го спря:

— Още не съм свършил. Преди повече от час ми телефонира Макджи и ми каза, че заради поведението на доктор Лейтън на конгреса все още се колебаел дали да я назначи. А преди двайсет минути на телефона бе онзи Прескот. Искаше да узнае дали е истина, че изгонвам доктор Лейтън поради некадърност. Мисля, че това, което ви казах, е достатъчно, за да ви отнема няколко минути от ценното време, Рой. Очаквам подробно обяснение.

Професорът се облегна назад и извади от устата си цигарата, която през цялото време дъвчеше. Погледна разкъсания ѝ филтър и я хвърли в пепелника.

Рой го бе слушал с нарастващо любопитство и сега мълчаливо размишляваше. Не се учудваше, че Джонатан Макджи се е обадил на Джонсън. Още в Ню Йорк той се бе изказал доста резервирано по отношение на Вивиан. Но не можеше да си обясни как Джон Прескот е

разбрал, че тя ще напуска. Имаше само една възможност, но не допускаше, че Енджи би могла да бъде толкова подла.

Джонсън се прокашля, за да му припомни, че все още чака отговор. Рой знаеше, че трябва да измисли нещо убедително. По принцип професорът бе сговорчив човек, но съмняваше ли се, че го мамят, ставаше доста неприятен.

Лошото бе, че нямаше как да му разкаже за отношенията си с Вивиан. Тя никога не би му простила. Сети се за Флетчър Хендерсън. Мислено го помоли за извинение, защото реши да обвини него като причина за внезапното ѝ заминаване от Ню Йорк. Просто нямаше друг избор. Това бе единственото, което му хрумна, за да смекчи гнева на Джонсън.

Десет минути по-късно излезе от кабинета му с физиономия, която подсказваше, че разговорът не е минал много гладко.

Вивиан свали маската от устата си и тръгна към мивката. Под студената водна струя усещаше как напрежението изчезва от ръцете ѝ. Изми и лицето си.

— Поздравления, колежке. Наистина се представихте добре — каза ѝ хирургът, който току-що бе приключил операцията. — За момент си помислих, че няма смисъл да продължавам, но вашето самообладание ме окуражи.

Усмихна се уморено. Зарадва се на похвалата му, но тя с нищо не променяше факта, че ще загуби работата си.

— Чух, че ще напускате? — полюбопитства той.

— Да, имам нужда от малко промяна — отвърна, но по лицето му разбра, че не ѝ вярва.

„Слуховете вече са плъзнали — помисли си унило. — Най-добре е да се махна, преди всички да започнат да злословят по мой адрес. Рой! Трябва непременно да го намеря и да си изясним недоразумението!“

Вероятно бе вече късно, но се надяваше, че все още има някакъв шанс. Отправи се към служебната стая да се преоблече.

— Извинете, доктор Лейтън, бих искал да поговорим за момент.

Веднага позна мъжа, който я чакаше на вратата.

— Господин Прескот? Каква изненада! Мислех, че сте все още в Ню Йорк?

— Бях в Лонг Айленд, ако трябва да бъда точен — отвърна хладно той, като се смути от сърдечното й държание. — Но скандалът, в чийто център сте вие, за съжаление провали отпуската ми. Вестникът ми ще публикува статия и понеже, както знаете, сме почтени, исках, преди да пиша, да чуя вашето обяснение на случая.

Вивиан не бе убедена в така наречената почтеност на вестника, чийто издател бе Прескот, но предположи за какво ще стане дума.

— Мисля, че не бих могла да ви информирам за нещо, което досега не сте научил, освен това страшно бързам и трябва...

Замълча, като чу наглия му смях.

— Няма да ви задържа много, доктор Лейтън, а и мисля, че е във ваш интерес обществеността да разбере истината.

— Общественоста? Но какво се интересува обществеността от моя... от мен?

— Все пак, данъкоплатецът плаща и за вашето място, нали? И съответно иска да узнае какво става тук. Например това, че сте използвала връзката си с един от главните лекари — доктор Палмър — за да не ви съкратят, а също и да получите доходно място в една от най-добрите частни клиники в страната. Да получите с хитрост или да се сдобиеете... не знам как точно да се изразя. И друго: трябвало е да ви уволнят поради некадърност, тъй като не сте могла да си изнесете доклада, което вероятно не ви е за първи път. Всички тези въпроси...

— ... представляват интерес само за скапания ви клюкарски вестник. Мръсник! — гръмна силен глас зад тях.

Внезапното появяване на професор Джонсън никога не бе радвало Вивиан така както сега. С удоволствие би го прегърнала. Прескот я бе притиснал с безсрамните си обвинения. В главата й цареше пълен хаос и със сигурност не би могла да каже нито дума в своя защита.

Джонсън изгони набързо протестиращия и отправящ заплахи Прескот и тя се отпусна безсилна на стола.

„Не може да е истина! Има само един човек, който знае толкова много за мен, и би могъл да надрънка всичко това на Прескот. Не! Рой не би отишъл толкова далече. Но никой друг не знае. Не е за вярване! Докъде ще стигне в яда си!“

Трябваше да признае, че планът му за отмъщение наистина бе гениален. Ако се публикуваше такава статия, в Бостън нямаше място за нея.

Вратата се отвори и Джонсън влезе отново.

— Много ви благодаря, професоре — рече му с пресипнал от гняв глас.

— Не се нуждая от благодарности, доктор Лейтън — отвърна ѝ той спокойно. — Стига ми само ако най-последно ми обясните какво всъщност става в тая болница. Предлагам да се понагласите и да ме придружите на вечеря. И може да ядем до полунощ, но искам да чуя цялата история. Разбрахте ли ме?

VIII

Рой беше бесен. Не можеше да повярва, че е вярно.

— Би ли ми обяснила как ти дойде наум Прескот да шпионира Вивиан? — сопна се на Енджи, която побърза да сведе поглед.

Не си представяше победата над Вивиан така. Беше обмислила всичко до последната подробност. Рой трябваше да „разбере“, че Вивиан се люби с него само заради работата си, да се върне разкаян и да я моли за прошка, а тя да го отблъсне студено.

Но нищо от това не се получи. Той изобщо не се разкайваше и не я молеше на колене. Напротив. В момента, като че ли не бе на себе си от гняв и на всичко отгоре беше убеден, че именно Енджи стои зад цялата история.

Тя се опита да спаси поне каквото може. С подкупваща усмивка пристъпи към него и хвана ръката му.

— Повярвай ми, скъпи, мислех само за твоето добро, като се обърнах към Прескот. Та аз те обичам и не искам оная да те използва и да те наранява.

Рой дръпна рязко ръката си.

— Съвсем не знаех, че си Армията на спасението. И вероятно от най-искрено съчувствие прекара уикенда с Прескот във вилата му, нали?

Енджи се изчерви, но не се предаде.

— Защо не забравим тази глупава история и...

Той я прекъсна нервно:

— Наричаш глупава история това, че се опита да провалиш кариерата на Вивиан от чиста злоба?!

Спря и въздъхна дълбоко. Трябваше да се овладее, иначе щеше да я удари.

— Ако тази история се публикува, ще подведа под отговорност теб и твоя Прескот, в това можеш да бъдеш сигурна.

— Но Джон вече я даде за печат...

Гласът ѝ трепереше, а от присъщата ѝ надменност нямаше и следа. Изглеждаше така безпомощна, че Рой дори я съжали за момент.

— Толкова по-лошо за него — отвърна малко по-спокойно. — Надявам се да го накараш незабавно да публикува опровержение, в противен случай не отговарям за последствията.

Обърна се и излезе от апартамента ѝ, без дори да я погледне. Качи се в колата си, твърдо решил да посети Вивиан. Беше му все едно как ще го посрещне. Просто бе длъжен да я предупреди какво я очаква. Познаваше стила на Прескот. Когато хвърлеше око на някого, придобиваше невероятната дарба да представя най-обичайни неща по най-противен начин. Рой вече се досещаше как е описал случая между него и Вивиан.

„Дано да си е вкъщи — молеше се наум. — Ако научи за статията, без да съм говорил с нея, не само няма да ме погледне повече, но и няма да ми повярва, че съм я защитил.“

Проклинаше Енджи, чиято глупава ревност го бе поставила в такова положение. Беше му ясно, че нищо от думите ѝ не бе вярно. Вивиан наистина се бе държала странно, но не се бе любила с него, за да запази работното си място. Професионалното ѝ бъдеще сега бе заложено на карта. Познаваше Джонатан Макджи доста добре, за да предвиди, че не би се повлиял от глупавите статии в пресата, но все пак той трябваше да се съобразява до известна степен с общественото мнение.

Скоро пристигна пред вилата на Вивиан. Паркира колата си на тротоара между две други и слезе. Започна да звъни на пожар, но без резултат.

— Хайде, моля те! Отвори най-после! — процеди през зъби, след като отвътре не се чу никакъв шум.

Реши да я почака и се върна в колата. Надяваше се, че няма да се забави.

— Значи така било — професор Джонсън гледаше замислен в чашата с кафе пред себе си и търсеше някакъв изход. — Но защо не ми разкажете това малко по-рано? Можехте да си спестите някои неприятности.

Вивиан драскаше с нокът по покривката. На този въпрос не можеше да отговори лесно. „Как да му обясня, че все още обичам Рой, въпреки всичко, което ми причини?“

— Не исках да намесвам никого — отвърна уклончиво. — Все пак, става въпрос не само за мен, а и за Рой и кариерата му. Мисля, че... — изчерви се и млъкна.

— Смятате, че ако задуха друг вятър, и случайно отношенията между вас се задълбочат, това би било в негова вреда? — Джонсън се облегна назад и я погледна. — Трябва да призная, доктор Лейтън, че таква внимание от ваша страна е просто учудващо. Но времената се менят. Съвременни хора сме и нищо вече не ни е чуждо. Често се случват такива неща.

Той спря и се усмихна унесено. Явно си спомни нещо много приятно и за момент като че ли забрави за Вивиан, която го наблюдаваше изненадана. Хамелеона ѝ се показваше такъв, какъвто никога не би предположила, че може да бъде. Познаваше го като вечно недоволен и недодялан, а сега не само, че я бе защитил пред Прескот, но ѝ предлагаше и съдействието си да ѝ намери работа.

— Защо правите това, професоре? — попита го, за да наруши дългото мълчание.

Бе го извадила от спомените му. По изражението му разбра, че не е чул въпроса ѝ.

— Мисля, че не сте ми задължен с нищо. Аз съм служителка като всички останали и се питам защо помагате точно на мен.

Той се усмихна добродушно и хвана ръката ѝ.

— И аз съм бил млад, доктор Лейтън, не забравяйте това. И дори да не можете да си го представите, по-рано от любов правехме и невъзможното. Това не е привилегия на днешното време — замълча отново, докато напълно прогони мислите за миналото си. — Защо правя това? Вие сте една от най-способните ми анестезиоложки и като шеф имам задължения към вас.

Изпи и последната глътка от кафето си и махна на келнера.

— Бутилка бяло вино, моля!

Вивиан бе смаяна. Тази вечер ѝ бе говорил повече, отколкото през цялото време, откакто го познаваше. Сервитьорът донесе поръчката и тя реши да разкаже на Джонсън за телефонния разговор,

който случайно бе чула. „Трябва да разбере, дали Рой наистина иска да напусна.“

Джонсън отпи бавно.

— Вашето освобождаване е наложително по причини, които ви обясних по-рано в кабинета си. Но доктор Палмър ме убеди да не гласувам в управителния съвет против уволнението ви — извади една от черните си бразилски пури и продължи: — Знаете, че мнението на главния лекар е доста решаващо, що се касае до работните места, нали?

Вивиан кимна механично, без да отделя погледа си от лицето му. „Значи е вярно това, че Рой иска да ме уволнят“ — мислеше си горчиво.

— Но той не ме убеждаваше защото иска да ви изхвърлят от клиниката или заради годеницата си.

Професорът направи пауза.

— Обичате Палмър, нали?

В отговор Вивиан отново само кимна. Нещо като че ли я задушаваше и не можеше да отрони думичка.

— Е, мисля, че няма да ви изненадам особено, ако ви съобщя съображенията на Палмър.

Накратко ѝ разказа за плановете на Джонатан Макджи около назначаването ѝ в неговата клиника и ролята, която самият той трябвало да изиграе.

— Рой се страхуваше, че ще откажете точно заради това, в което сега ви обвинява този мошеник Прескот — завърши накрая.

— Но тогава... но защо Рой не ми каза всичко по-рано?

Не знаеше дали да се смее, или да плаче. „Значи той изобщо не ми е сърдит, нито пък иска да си отмъщава. Трябва да съм била сляпа! — мислеше си потресена. — Още утре ще го намеря и ще му обясня всичко. Длъжна съм да направя това, дори вече да е твърде късно.“

— Желаете ли нещо друго за пиене? — прекъсна Джонсън мислите ѝ.

— Да поръчаме шампанско, но само ако ми позволите да го платя аз.

— Изключено, доктор Лейтън. Вярвам, че неслучайно водят сметките на управителния съвет. Все пак тези хора са отговорни, че загубвам една от най-добрите си лекарки.

— Да прием тогава — отвърна Вивиан. — И да се надяваме, че утре в „Бостън Ивнинг Пост“ няма да излезе статия за разочителството на главния лекар на градската болница. Представям си заглавието: *Главен лекар и анестезиоложка, видени в заведението „Долче вита“*.

Рой смачка празната цигарена кутия и погледна часовника си. Наближаваше десет, а това означаваше, че почти три часа бе чакал пред вратата ѝ. Вече му беше писнало и реши да се прибира.

„Сам съм си виновен — мислеше си, запалвайки мотора. — Беше глупаво от моя страна да вися тук и да се правя на загрижен приятел. Вероятно си е намерила вече някой, на когото да изплаче мъката си.“

Мисълта, че в живота на Вивиан би могло да има друг мъж, съвсем развали настроението му. „Защо трябваше да се влюбя точно в нея?!“ Знаеше, че такава жена трудно остава без обожатели. А че дори и не иска да го види, също му бе показала доста недвусмислено.

Погледна смачканата цигарена кутия. „По дяволите! Нямам и цигари!“ Изгаси двигателя и слезе от ситроена си.

Точно срещу жилището ѝ имаше доста оживен бар. Тъкмо излизаше от него с цигара в уста, когато видя спиращата наблизо кола. Инстинктивно отстъпи крачка назад. Въпреки, че беше доста тъмно, успя да разпознае шевролета на Джонсън.

„Без съмнение е той. Но какво търси тук?“ — питаше се смаян.

Професорът слезе и отвори вратата на Вивиан. Рой не вярваше на очите си, като видя, че тя го прегърна. Веселият ѝ смях сякаш звънтеше в нощта. Джонсън изобщо не бързаше да си тръгва и Рой си направи извода, че двамата се разбират великолепно. Проклинаше бара, тъй като силната музика от дансинга му пречеше да долови разговора им. Чу само няколко думи, когато се сбогуваха. Вивиан се обръщаше към него по име — привилегия, която Джонсън не позволяваше на никого от лекарите си. Учудването на Рой стана безмерно, когато професорът я прегърна и я целуна по устата. Или по бузата, но това в момента му бе съвсем безразлично. Ядът му растеше с всеки миг. „Чудесно си го скроила — скърцаше със зъби. — Първо съблазняваш завеждащия отделение и понеже това не ти е достатъчно, се примъкваш към главния лекар!“

Не съзнаваше, че повтаря същите обвинения, за които преди няколко часа твърдеше, че са плод на ревността на Енджи.

„Край вече!“ — рече си, докато стоеше като закован пред вилата и гледаше към прозореца на спалнята ѝ.

Щом той светна, прекоси бързо улицата и се качи в колата си. Седя така няколко секунди с все още незапалена цигара в уста. Измъчваше го дилемата дали да отиде при нея или не.

„Ще си съчини някаква невинна история“ — помисли си и потегли така рязко, че гумите изсвириха.

Цяло чудо бе, че няколко минути по-късно паркираше колата си жив и здрав пред дома на Джонатан. Изкачи стъпалата, водещи към верандата на старата, построена във викториански стил къща. Пред вратата се поколеба за момент, но удари медната камбанка.

Вече окончателно беше решил.

IX

Вивиан се сепна от силния звън.

— О, не! — измърмори недоволна и погледна сънено будилника.

Натисна бутона му и легна отново, опитвайки се да си спомни прекрасния сън, който ѝ бе прекъснат толкова грубо.

Тичаше по дълга пясъчна ивица. Рой я гонеше, а тя с удоволствие се оставяше да я застигне. При мисълта как се любеха в златистия пясък, я обля топла вълна. Пясъкът по кожата ѝ изведнъж се бе превърнал в шампанско и Рой тъкмо бавно започваше да го облизва, когато този проклет будилник я върна в действителността.

Скочи и отиде в банята. Малко по-късно си приготви закуска и се замисли за разговора си с Джонатан. Предлагаше ѝ фантастична работа в нюйоркската клиника, в която негов приятел ръководел анестезиологията.

„Това е най-подходящо за вас, Вивиан — беше ѝ казал. — Там ще можете спокойно да продължите изследванията, които започнахте при нас.“

„Спокойно? Спокойно без Рой?! Ако приема предложението, значи да напусна Бостън, а следователно никога повече да не го видя...“

Въздъхна и подреди съдовете в миялната машина. Трябваше да си признае, че решението ѝ да не приеме предложението на Макджи за работа в неговата клиника беше малко прибързано. Още повече, че Джонсън ѝ бе разказал за раздялата на Рой с Енджи заради Прескот. Щом се сети за статията, която щеше да бъде публикувана в сутрешния брой, веднага се намръщи.

„Още днес ще му обясня всичко“ — каза си и лицето ѝ отново се разведри. Надяваше се да я разбере и си представяше как ще я грабне в прегръдките си. За друга възможност изобщо не искаше да мисли.

— Направо да не повярваш, какво могат да пишат тези мръсни вестникари, без никой да им държи сметка за това! — Ървинг Браун удари с длан по разгърнатия пред него вестник и погледна Вивиан съчувствено. — Надявам се, че тези глупости няма да ви впечатлят.

Статията на Прескот бе предизвикала известно вълнение в клиниката. Почти всички бяха прочели зловните обвинения. В коридора Вивиан бе непрекъснато заговаряна и окуражавана от колегите си. Това беше добре, но за нея бе най-важно какво ще каже Рой, когото засега никъде не виждаше.

— Най-добре е изобщо да не обръщате внимание на тези драсканици — успокояваше я една медицинска сестра в служебната стая, която никога досега не бе толкова препълнена. — Само не се предавайте.

Вивиан кимна разсеяно. Присъстваше само тялом, а мислено се питаше къде ли е Рой. Цяла сутрин се опитваше да го намери, но явно го нямаше в клиниката. Започваше да се притеснява. Все пак, в статията и той не бе представен в розово.

— Наистина ли с доктор Палмър... тоест не е моя работа, но вярно ли е това, което е написано? — попита колежката ѝ, която на лекарския бал я бе нарекла „едно от завоеванията на Рой“.

— Разбира се, че не е — отговори Ървинг вместо Вивиан, като дори повиши тон. — За доктор Лейтън се хвърлям в огъня, а освен това...

— На ваше място не бих го направил — прекъсна го Рой, който току-що бе влязъл. — Щом с лека ръка съсипва кариерата си...

Вивиан се обърна и блясъкът в очите ѝ мигновено изчезна. Той беше блед и страшно уморен, но не умората му я смути, а погледът му. Гледаше я хладно и надменно, а дълбоката бръчка край устата му не предвещаваха нищо добро.

— Какво означава това? — попита Ървинг Браун объркан, като поглеждаше ту прежълтялата Вивиан, ту Рой. — Да не искате да кажете...

— Не искам да кажа нищо друго — прекъсна го Рой отново, — освен да ви накарам да се замислите, заради кого бихте се жертвал. Човек винаги може да се излъже в някого, макар да си мисли, че го познава доста добре, нали, Вивиан?

Тя го гледаше, недоумявайки. „Не може да бъде! — мина ѝ през главата. — Рой би трябвало да знае всичко най-добре. Нали се е разделил с Енджи точно заради тази статия. Може би Джонсън се е заблудил и причината за кавгата им е била съвсем друга?“

Почувства как краката ѝ се подкосяват. Устните ѝ бяха пресъхнали, а стените на стаята като че ли всеки момент щяха да се срутят върху нея. Изгаряше от желание да се хвърли в прегръдките му, но не можеше да се помръдне от мястото си.

— Мълчанието понякога също е достатъчно красноречиво — продължи Рой. — На твоє място и аз бих се чудил какво да кажа.

Но все пак беше раздвоен. Вивиан изглеждаше толкова безпомощна и толкова наранена от думите му, че едва се съдържаше да не я прегърне и да я утеши с ласки. Обичаше я, а това влошаваше нещата още повече. „Сигурно е великолепна артистка — мислеше си мрачно. — Първо се пробва при мен и понеже не вървеше по нейните планове, се прехвърли на Джонсън.“ Споменът от миналата вечер разпали гнева му отново. Междувременно тя се бе посъвзела от шока.

— Но, Рой, разбери ме... — опита се да му обясни.

— О, разбирам те много добре, не се притеснявай — сръза я остро. — Не съм сляп. Надявам се, че вечерта ти с Джонсън е била „плодотворна“. Доколкото те познавам, сигурно напълно си го пленила.

Чу се силен трясък. Ървинг Браун бе изпуснал чашата си, но никой не му обърна внимание. Всички напрегнато слушаха разговора.

— Джонсън ли? Защо... какво искаш да кажеш? — запъна се Вивиан объркана.

Вече изобщо не се съобразяваше, че в стаята не са сами.

— Какво искам да кажа ли? — гласът му звучеше заплашително.

Приближи се бавно до нея.

— Снощи те чаках пред жилището ти, да те предупредя за тази гадна статия. Мислех, че всичко е лъжа, но Прескот явно е бил прав.

— Но това е смешно... — прошепна Вивиан, не можейки да повярва на ушите си. — Професор Джонсън само...

— Изобщо не желая да знам какво е правил професор Джонсън или за какво си го използвала по твоя „шармантен“ начин. И сам мога да си представя. Само съжалявам, че заради теб се показах пред всички като голям глупак!

Обърна се и тресна вратата зад гърба си. Вивиан усети, че Ървинг я хвана за ръката и ѝ помогна да седне на близкия стол.

„Всичко свърши“ — поклати глава. Ако положението ѝ не беше толкова плачевно, сигурно би се засмяла на разигралата се абсурдна ситуация. Рой я презираше, защото мислеше, че между нея и Джонсън има нещо, което тя използва, за да се задържи на работа. И по тази логика предполагаше, че му се е отдала по същата причина. А бе отклонила предложението на Джонсън да ѝ намери работа само за да не се раздели с Рой!

Стана. „Щом си позволява да преценява хората така прибързано, не ми е мястото тук. Все пак и аз имам достойнство. Опитах се да му обясня, но няма да се оставя да ме обижда!“

Чу тихо покашляне и вдигна поглед.

— Искате ли кафе? — Ървинг Браун стоеше пред нея и любезно ѝ предлагаше своето.

— Не, благодаря.

Вече бе решила да напусне Бостън колкото е възможно по-скоро.

— Рой, сигурен ли си, че не искаш да обмислиш още веднъж решението си? Винаги сме смятали доктор Лейтън за най-добрата кандидатка за мястото.

— Да, Джонатан... — искаше му се наистина да е толкова сигурен, колкото се стараеше да изглежда. Въртеше нервно чашата с уиски пред себе си. — Има достатъчно други анестезиолози, които разбират от работата си.

— Така е, но мислех, че към доктор Лейтън проявяваш и личен интерес. Чудно ми е, че промени толкова бързо мнението си за нея.

Рой безмълвно сви рамене пред настойчивия поглед на Джонатан, на когото не убягнаха нервността и едва доловимото треперене на ръката му.

— Значи вярваш на упреците, които този Прескот отправя в статията си към нея?

Рой не бе говорил с Вивиан от онази сцена в болницата и въпреки че няколко пъти бе набирал номера ѝ, винаги се отказваше в последната секунда и затваряше телефона. В клиниката също не я срещаше. Джонсън ѝ бе дал отпуска.

— Разбира се, Джонсън... как го... как винаги се обръщаше към него по малко име, а това той не е позволил на никой друг лекар в клиниката.

— Аз не съм останал с впечатление, че доктор Лейтън върши нещо за лична изгода. А що се отнася до Джонсън, вчера говорихме по телефона.

— Така ли? — Рой едва сдържаше любопитството си.

Джонатан бавно извади цигара от табакерата си, още по-бавно я запали и го погледна лукаво.

— Да, да. Джонсън много държи на доктор Лейтън, докато мнението му за теб е малко по-сдържано.

— Така си и мислех. Вивиан му е описала нещата по свой начин, а освен това, едва ли е обективен в преценката си.

Мақджи сбърчи вежди.

— Осмелявам се да твърдя противното. Според обяснението на Джонсън, доктор Лейтън винаги те е защитавала. Това е разбрал по време на разговора им. Всъщност знаеш ли, че заради теб тя е отказала предложената ѝ работа в Ню Йорк?

Рой го погледна изненадан.

— Какво? Но тогава защо с Джонсън...

— С Джонсън само е вечеряла и той е положил всички усилия, за да я накара поне малко да помисли върху предложението — прекъсна го Мақджи. — Искаш ли да чуеш моето мнение, Рой? Не обичам да се меся в личните работи на хората, но теб те чувствам особено близък и затова ще си позволя да ти направя забележка. Мисля, че си се държал като пълен глупак. Дано един ден не съжеляваш за това.

Рой прокара пръсти през косата си. Споменът за тъжното лице на Вивиан през онзи ден прониза съзнанието му. Но тогава не можеше да постъпи по друг начин. Нещо сякаш го подтикваше да я наскърби. Може би ревността... Не можеше да си го обясни, а и в момента не бе толкова важно. В едно обаче бе сигурен — беше я загубил безвъзвратно.

— Да не говорим повече за това, Джонатан. Сгрешил съм и съм готов да си получа заслуженото.

Знаеше, че няма да е толкова лесно, колкото изглеждаше. Обичаше Вивиан и не можеше да се примири с мисълта, че ще я загуби.

— Нека помислим кого да назначим за анестезиолог. И дано всичко се реши до края на седмицата.

Джонатан го погледна бащински. „Историята с Вивиан Лейтън все още не е приключила, момчето ми“ — помисли си.

— Както искаш — рече гласно и извади папката с молбите на кандидатите.

Х

— Доктор Лейтън, доктор Лейтън!

Вивиан се обърна и видя новия си колега от анестезиологията на нюйоркската болница. Спря и се усмихна. Младият лекар тичаше с развяваща се бяла манта.

— Какво има, Бил? Останал сте без дъх. Случило ли се е нещо?

Бил Уейлс си пое дълбоко въздух.

— Не съвсем, Вивиан, само исках да ви питам дали ще се съгласите да обядвате с мен — каза запъхтян и сложи ръка на гърдите си. — Мисля, че поставих нов рекорд за най-бързо слизане от шестия етаж до фойето — продължи усмихнат и й смигна закачливо. — Надявам се да възнаградите усилията ми. Или ще ми откажете?

— Не бих могла след тази жертва от ваша страна. С удоволствие ще дойда.

Докато вървяха към близката кафетерия, Вивиан си мислеше за времето, откакто бе в Ню Йорк. Беше благодарна на Джонсън, че й бе намерил това място. Работата беше добра, а колективът отличен. Всичките й колеги се грижеха за нея — някои не съвсем безкористно — но все пак не можеше да се оплаче. Погледна скришом към Бил. Беше едър и весел кореняк нюйоркчанин, който я въведе в новата й работа. Освен това не криеше, че харесва новата си колежка не само от професионална гледна точка.

Досега Вивиан винаги бе отклонявала предложенията му под претекст, че няма време. Но той не се предаваше.

— Значи все пак успяхте да ми отделите малко време — подхвърли й, докато вървяха с пълни табли между масите.

Започнаха мълчаливо да се хранят, но Вивиан усещаше, че иска нещо да й каже. При десерта Бил най-после се престраши.

— Ще ми се разсърдите ли, ако ви запитам за нещо лично?

— Разбира се, че няма, Бил. Единственото, което би могло да стане, е да не ви отговоря.

Той се засмя.

— Е, така да бъде. Някак ще го преживея — и продължи сериозно: — Знаете ли, непрекъснато си мисля за вас. Вие сте чудесна жена, Вивиан, отлична лекарка и добър научен работник, независимо от лъжливите истории по вестниците — допълни бързо, като видя, че иска да го прекъсне. — Прочетох реферата ви, който не изнесохте на конгреса — замълча и се загледа в кафето си. — Това, което не разбирам, е, защо само заради някаква лъжлива статия сте решила да напуснете Бостън. Прескот опроверга всичко, което бе написал за вас и доктор Палмър. Защо тогава се преместихте? Сигурно не само от професионални съображения?

Вивиан усети, че я побиха студени тръпки. Мисълта за Рой и фактът, че го е загубила завинаги, смразиха кръвта ѝ. Но успя да се съвземе и се усмихна любезно.

— Не отричам, Бил. Представете си колко е неприятно да ви обвиняват в нещо, в което няма капка истина.

Бил Уейлс си играеше с кафената лъжичка и гледаше втренчено в подноса.

— А няма ли капка истина?

Вивиан знаеше за какво ѝ намеква. Отдавна бе забелязала, че я харесва, и се радваше, че досега не бяха засягали тази тема. И тя го харесваше, но нищо повече, а не искаше да му причинява болка.

— Допускате ли, че са ме уволнили поради некадърност, Бил? Тогава Джонсън не би ме препоръчал за това място — отвърна уклончиво.

— Не, Вивиан. Имам предвид историята с Палмър. Обичате ли го още?

„Каза ми го най-послед!“

Бил се облегна назад и я загледа толкова съсредоточено, като че ли от отговора ѝ зависеше животът му.

Тя прехапа устни. „Обичам ли го още?“ През последните седмици често си задаваше този въпрос, докато вървеше по улиците на Ню Йорк и гледаше безбройните влюбени двойки, които настъпилата пролет бе подмамила навън. Дори когато беше на работа, трябваше да проявява силна воля, за да не се заглежда по всяка зелена престилка и зад всяка маска, очаквайки да види атлетичното тяло на Рой или красивото му лице. Веднъж в столовата едва не изпусна таблата си, щом я заговори мъж, който доста приличаше на него.

Бил продължаваше да чака отговор. Въпреки че го познаваше съвсем отскоро, Вивиан му имаше голямо доверие. Щеше да бъде подло от нейна страна, ако го излъжеше.

— Харесвам ви, Бил, и се надявам да останем приятели, но само толкова.

Той кимна натъжен.

— Така си и мислех — отвърна примирено. — А ако все пак промените решението си, ще ми кажете, нали? — засмя се накрая. — И въпреки всичко, бихте ли ме придружила на едно кино? Довечера ще дават любовен филм с Мерил Стрийп и Робърт де Ниро. Точно такъв ми се гледа.

— С удоволствие, Бил. Още не съм ходила на кино откакто съм тук и малко развлечение би ми се отразило добре. А що се отнася до първия ви въпрос — Вивиан се усмихна, — такова нещо не се решава. То просто се случва или не се случва и не би могло да се контролира от разума.

Бил Уейлс гледаше сякаш през нея. „Прекрасна жена! — каза си. — Този глупак, Палмър, изобщо не я заслужава. Добре, че е далеч оттук...“

През това време Рой и Джонатан Макджи тъкмо прекосяваха площадката пред клиниката.

— Не разбирам само какъв смисъл има лично да молиш приятеля си Мастерсън? Доктор Питърс е един от най-добрите анестезиолози и...

— Точно заради това, Рой. Не искам да назначавам някой посредствен лекар при положение, че бих могъл да имам най-добрия — прекъсна го Джонатан.

— Е, дано имаме късмет. Но защо трябваше да идвам и аз?

„Ще видиш, момчето ми!“ — рече си Макджи и продължи гласно:

— Искам да те запозная с Мастерсън. Той е влиятелна личност в Ню Йорк. Една негова дума често е много по-важна от докладите на всички главни лекари взети заедно — погледна часовника си. — Защо не отидем до кафетерията?

— С удоволствие.

— Малко сме подранили и мисля, че... о, доктор Лейтън, здравейте!

Рой се обърна като ужилен, а Вивиан, която се бе зарадвала на срещата си с професор Макджи, се вцепени, щом го зърна. Издайническа руменина покри лицето ѝ. Не можеше да отрони нито дума, но не откъсваше поглед от него.

Рой също се стъписа и не забеляза доволната усмивка на професора. Най-после Джонатан наруши настъпилото неловко мълчание.

— Доктор Палмър и аз чакаме професор Мастерсън. Уговорката ни е за два часа тук, във фойето...

— Аа, вие сте Палмър — намеси се Бил Уейлс. — Чувал съм за вас.

Рой го погледна.

— Не мога да кажа същото и за себе си, докторе — каза кратко и се обърна отново към Вивиан, която вече се бе посъвзела от изненадата.

— Бил Уейлс ми е колега — побърза да обясни тя, почувствала съперническите погледи между двамата.

Но на Рой му бе напълно безразлично какъв е Уейлс в професионално отношение. Щом не го свързваше нищо друго с Вивиан, би могъл да бъде и доктор Франкенщайн. Не откъсваше очи от нея и не му убягна как устните ѝ изведнъж пресъхнаха.

— Как си? — попита я, а наум изруга, че не му хрумна нищо друго.

Ужасно му се искаше да я прегърне и да обсипе устните ѝ с нежни целувки.

— Благодаря, добре. Имам чудесни колеги, а работата е като в Бостън — отвърна му с леко треперещ глас. — А ти? Теб междуременно са...

Думите се спряха на гърлото ѝ, щом го погледна право в очите. Коленете ѝ се подкосиха, а кръвта нахлу в главата ѝ. „Дано нещо се случи — мислеше отчаяна, — иначе ще му се хвърля на врата...“ Близостта на Рой караше сърцето ѝ лудо да бие, а по цялата си кожа усещаше болезнено щипане.

— Доктор Палмър от две седмици е мой приемник в бостънската ми клиника — отговори Джонатан Макджи на недовършения ѝ въпрос.

— Причината за посещението ни тук ви е добре известна, доктор Лейтън. Все още търсим добър анестезиолог и искахме да поговорим за това с професор Мастерсън.

Това не бе цялата истина, но той се въздържа да каже защо бе взел със себе си и Рой.

„Явно всичко ще се оправи“ — помисли си, гледайки ту Вивиан, ту Рой.

— А, ето го и него. Здравей, Непомик!

Рой се усмихна и се приближи към Вивиан.

— Добре, че навсякъде се водим по фамилия, иначе някои от нас не биха се издигнали като авторитетни лекари — прошепна ѝ, при което нежно докосна с устни бузата ѝ.

Тя трепна, сякаш се бе допряла до нажежено желязо.

— Защо? — попита тихо.

— Второто име на приятеля ти Джонсън е Хероним. Не знаеше ли?

Вивиан също се усмихна.

— Джонсън не ми е приятел, той... той ми е като баща, разбираш ли?

Рой кимна.

— Мисля, че тогава в клиниката се държах доста глупаво.

Помилва я по рамото. Този път тя не трепна, въпреки че мигновено започнаха да я обливат горещи вълни. Усещаше парфюма му, който просто обожаваше. Страхът от момента, когато ще се срещнат, таящ се в нея откакто напусна Бостън, изведнъж изчезна. Ако сега Рой разтвореше ръце, без да се замисля щеше да се хвърли в прегръдките му.

Но Рой не направи нищо подобно.

„Каква глупачка съм — рече си. — Той ме обиди и се държа толкова грубо с мен, а сега иска да забравя всичко само заради чаровната му усмивка.“

Отстъпи крачка назад и застана до Бил Уейлс, който следеше сцената със стиснати устни.

— Извинявайте, Бил — каза му с омайваща усмивка и го хвана под ръка.

После се обърна към Макджи, който се бе присъединил към групата на професор Мастерсън.

— Надявам се, че ще си намерите добър анестезиолог. Беше ми приятно да те видя отново, Рой — гласът ѝ звучеше учудващо спокоен, — ако дойдеш пак в Ню Йорк, обади се. Предполагам, че дотогава ще ме включат в телефонния указател, и ако искаш, ще вечеряме някъде заедно.

Махна му и дръпна Бил.

— Но...

— Мълчете, за Бога! — процеди тя. — Ще ви обясня всичко, като излезем.

Рой стоеше безмълвен и не вярваше на очите си.

— Съжалявам, но не предполагах, че това пътуване ще се превърне в подобно фиаско.

Макджи погледна Рой, който откакто бяха напуснали Ню Йорк, седеше мълчаливо в ролса и гледаше през прозореца.

— Ти не си виновен, Джонатан — отвърна му той спокойно.

— Аз и не мислех, че Мастерсън ще се откаже така лесно от доктор Питърс. Все пак, той е най-добрият му анестезиолог или поне един от най-добрите.

Макджи поклати глава.

— Много добре знаеш какво имах предвид. Надявах се, че ти и доктор Лейтън...

Рой се обърна сепнат.

— Вивиан?! Какво общо има тя с посещението ни... Аа, разбирам! Значи затова трябваше непременно да дойда с теб. Но изглежда тя се интересува от мен, точно колкото се интересува и от предложението ни за работа.

Джонатан удари с длан по волана.

— Мислиш ли, че е доволна от сегашната си работа? Нямахме вид на щастлива жена.

Рой се загледа отново през прозореца.

— И какво от това? — замълча за миг. — Като че ли доста се интересува от доктор Лейтън.

Професорът се усмихна едва забележимо.

— Защо не си кажеш направо какво мислиш, Рой? Кажи ми, че това не ме засяга, и че трябва да си гледам само моите работи. Може

би ще имаш право. На моята възраст не би трябвало да играя ролята на Амур. Но се чувствам отговорен за историята с доктор Лейтън.

— Заради Енджи ли?

Джонатан кимна.

— Надявам се, да не ми се сърдиш, че се меся в личния ти живот, Рой.

— Не, разбира се. Благодаря ти за опита да ни сдобриш.

Срещата с Вивиан бе объркала Рой напълно. За момент всичко бе потръгнало отлично, като че ли изобщо не се бяха карали, но после изведнъж го беше отблъснала. „Не може да ми прости за държанието ми в болницата — мислеше унило. — И не бих могъл да я упрегна. Но защо само заради тази моя грешка проваля цялото си бъдеще?“

Не му оставаше нищо друго, освен да се примири с реалността.

— Какво ви е, Вивиан? Цяла вечер почти не говорите. Заради филма ли или все още в главата ви е Палмър?

Бил Уейлс паркира пред дома ѝ и се обърна към нея. Хвана нежно ръката ѝ и я погледна изпитателно.

— Обичам ви, Вивиан! Това не означава ли нещо за вас? — беше страшно развълнуван. — Вие сте прекрасна жена и този Палмър не заслужава да страдате заради него.

Вивиан въздъхна. „Колко просто би било всичко, ако забравя Рой и се отдам на Бил.“ Мисълта ѝ се стори примамлива. Затвори очи и се облегна на рамото му.

Той триумфираше. Наведе се и я целуна.

— Най-после! — прошепна ѝ. — Колко дълго чаках този миг!

Вивиан разтвори неохотно устни. „Не бъди подла! — упрегна се. — Не бива първо да съблазняваш мъжете, а после да ги оставяш с пръст в уста.“

Въпреки че ласките на Бил не ѝ бяха много приятни, отвърна на целувката му и се остави да разкопчее блузата ѝ. Той изстена тихо и я съблече. Обхвана гърдите ѝ и покри с целувки нежната ѝ шия.

Вместо да се възбуди от ласките, с които я даряваше, в мислите си Вивиан виждаше лъчезарното лице на Рой.

Бил бавно плъзна ръка под полата ѝ, и се опита да я промуши под ефирните ѝ бикини. Тя трепна и рязко се отдръпна.

— Моля те, недей! — каза дрезгаво. — Просто не става.

— По дяволите, Вивиан, та ти ме влудяваш! — отвърна Бил задъхан и я разтърси.

Вивиан се загърна с палтото си и отвори вратата.

— Съжалявам, Бил, но не мога... — и излезе от колата.

Сълзи се стичаха по лицето ѝ. За кой ли път осъзнаваше едно и също — обичаше Рой, колкото и безнадеждна да бе любовта ѝ.

XI

— Повече не може така, Джонатан — заяви Рой и седна. — Обеща ми нов анестезиолог. Къде е?

— Успокой се. Днес е петък, в понеделник ще бъде на работа. Обещавам ти.

Рой взе чашата с бренди, която Макджи му подаде.

— Има много работа. Доктор Уинтър и Доктор Паулсен дават двойни дежурства. Няма да издържат дълго така и положението ще стане още по-лошо.

Професорът кимна разбиращо.

— Знам. Говорих още веднъж с Джонсън и...

— Джонсън ли? Мислех, че ми е сърдит.

— На теб да, но не и на мен. Обвинява изцяло теб за историята с доктор Лейтън. Но както и да е. Добрият Алберт обеща да ми подсигури анестезиолог и то най-добрия, който познавал. Доволен ли си?

— Важното е да дойде колкото може по-скоро. Останалото не ме интересува.

Допи питието си и стана.

— Значи в понеделник. Ще се радвам, ако не закъснее. Познавам ли случайно колегата?

— Случайно? Може да се каже... — рече Джонатан уклончиво. — Светът е прекалено малък. Не бих се учудил, ако го харесаш от пръв поглед.

Рой излезе и той потри доволно ръце. Наля си още едно бренди. „Моите поздравления, момче! — вдигна наздравица сам със себе си. — Дано само Джонсън удържи на думата си.“ Отпи голяма глътка и се наведе над книгата върху бюрото си.

До понеделник имаше доста време, но трябваше да свърши още някои неща. В програмата му бе предвидено и кратко пътуване до Ню Йорк.

— Вие?! — Вивиан не можа да скрие изумлението си. — Не очаквах гости, а казано честно, най-малко пък вас.

— Вярвам — отвърна Джонатан с подкупваща усмивка. — Въпреки това, бих ли...

— Разбира се. Извинявайте.

Тя отстъпи от вратата, но не се сдържа и погледна след него.

— Не се притеснявайте — рече професорът, забелязал реакцията ѝ. — Рой не е с мен. Дори не знае, че съм тук. И по-добре, иначе сигурно би ми отрязал главата.

Вивиан пое палтото и шапката му.

— Не преувеличавате ли малко? Защо ще постъпи така?

— Защото уреждам зад гърба му неща, които според него изобщо не ми влизат в работата — отвърна ѝ сърдечно, докато вървеше по коридора.

Отказа предложеното му от Вивиан бренди, седна до камината и извади цигарите си.

— Може ли?

След одобрителното ѝ кимване запали и я загледа внимателно. „Наистина не изглежда щастлива“ — помисли си.

Очите ѝ бяха леко зачервени и това явно не се дължеше само на студа.

— Ще ми кажете ли защо сте тук? Ако посещението ви има нещо общо с обаждането на професор Джонсън, ще трябва да ви предупредя, че то е било излишно.

Джонатан мълчеше, но не я изпускаше от поглед, а Вивиан ставаше все по-нервна и непрекъснато се въртеше на стола си.

— Как е Рой? — попита го най-накрая.

Той въздъхна тихо. „Все пак, може и да имам някакъв шанс...“

— Вие би трябвало да знаете най-добре. Мисля, че е почти толкова зле, колкото вас.

— Аз се чувствам отлично — запротестира Вивиан, но не се сдържа и избухна в сълзи. — По дяволите! Извинете ме, но в момента съм малко объркана.

Макджи кимна и ѝ подаде кърпичката си.

— Мисля, че ви дължа някои обяснения, доктор Лейтън. Първо, защо съм тук, и второ, какво става в Бостън. Не, не ме прекъсвайте.

Щом свърша ще си тръгна и няма да ви безпокоя повече, обещавам ви — дръпна от цигарата си. — Все пак бих пийнал едно бренди. На чашка се говори по-лесно. Това е дълга история. Дано не ви губя времето.

Вивиан поклати глава.

— Времето е единственото, което имам в излишък тук, професоре.

— Добре. Спомняте ли си първата ни среща? Оттам започна цялата бъркотия.

Рой беше прекарал уикенда отвратително и когато в понеделник се появи на работа, настроението му не бе от най-добрите. Беше почти сигурен, че Джонатан не е успял да подмами някой анестезиолог, а собствените му опити също не се бяха увенчали с успех.

— Добро утро, доктор Палмър — секретарката му подаде пощата. — Току-що ви търси професор Макджи. Имал важна новина за вас.

— Благодаря, мис Рос, тъкмо се канех да отида при него.

„Интересно дали е удържал обещанието си. Може би Джонсън или Мастерсън са му помогнали“ — мислеше си скептично, докато вървеше към кабинета му.

— Здравей! — посрещна го професорът с лъчезарна усмивка, която показваше, че е доволен от себе си.

— Имал си късмет, както виждам — отбеляза Рой. — Е, къде е ценната находка?

— Не бързай толкова. Ще пристигне в девет часа на летището, откъдето трябва да я взема и...

— Нея ли? — смути се Рой. — Не ми каза, че е жена.

— Не мислех, че е от значение за теб — отвърна Джонатан невъзмутимо. — Да не би вече да си на мнение, че жените са по-лоши лекари от мъжете?

— Разбира се, че не. Просто... само...

Не можеше да му обясни, че съвместната му работа с жена анестезиолог непрекъснато би го подсещала за Вивиан.

„Колко нелепо. Вероятно ще пристигне някоя високомерна блондинка, която освен от работата си, ще се интересува само от тенис

или голф.“

— Да, добре — рече гласно и погледна часовника си. — В осем й трийсет имам операция на апандисит, а в десет и половина е на ред мисис Вагнес с бърбреците си. Мислиш ли, че новата ще може да ми помогне за нея?

— Предполагам... — Джонатан едва сдържа усмивката си.

Беше решил непременно да присъства на тази операция. Не искаше в никакъв случай да пропусне реакцията на Рой при срещата му с „новата“.

— Ще я пратя направо в операционната — извика след него.

— Здравей, Рой! Чух, че ще имаме чаровно подкрепление — Бен Уинтър тъкмо обличаше работната си престилка.

— Да се надяваме, че наистина ще ни е в подкрепа. Тогава би могла и да не бъде чаровна.

Уинтър се засмя:

— Не бих се отказал от женско присъствие в операционната зала. Та това е прилив на сила, не мислиш ли?

Рой не каза нищо. Изобщо не му бе необходим такъв прилив, но не искаше да противоречи на колежката си. Уинтър бе добър лекар, но имаше навика да задява всяка минала покрай него жена. Бе опитал късмета си при всички медицински сестри в клиниката, но те бързо го разбираха, що за стока е и го отблъскваха. Сега беше съвсем естествено да се радва на една нова жертва.

— Дано е руса — рече той, връзвайки си маската. — Предпочитам блондинките.

— Не съм го забелязал — пошегува се Рой. — В това отношение ти изобщо не подбиращ.

Уинтър се засмя.

— Тогава нека кажа, че в това отношение нямам предубеждения.

Не беше руса, но Бен зяпна от изумление, като видя колежката, с която Джонатан Макджи влезе в операционната.

— Доктор Уинтър, представям ви новата анестезиоложка — доктор Вивиан Лейтън.

Бен се съвзе от първоначалната си изненада и ѝ подаде ръка, при което на лицето му се изписа чаровна усмивка.

— Много ми е приятно, колежке. От дълго време търсим анестезиолог, но мисля, че чакането ни бе възнаградено — не откъсваше поглед от нея. — Свободна ли сте тази вечер? Ако нямате нищо против, ще ви покажа града и всичко останало.

— Пазете се от това „всичко останало“ — подметна Джонатан шеговито. — Доктор Уинтър е известен хирург, но и не е безизвестен като прелъстител.

— Не му вярвайте — опълчи се Бен. — Аз съм най-безобидният мъж тук.

— И аз мисля, че не сте опасен — отвърна Вивиан. — Благодаря за поканата, но познавам Бостън много добре. Достатъчно време съм живяла тук.

Уинтър се смути и сбърчи замислено вежди. Изведнъж плесна с ръце.

— Доктор Вивиан Лейтън! Да, Вивиан Лейтън. Какъв съм глупак! Та аз съм чел научния ви доклад. Много се радвам, че ще работите при нас. Сигурно Рой ще бъде доволен, защото се опасяваше, не... — не можа да довърши мисълта си, като видя как при споменаването на името му усмивката ѝ мигновено изчезна. Спомни си клеветническата статия в бостънския „Ивнинг пост“. Объркан гледаше ту нея, ту професора. — Мисля, че... исках да кажа...

— Няма нищо, Бен — помогна му Макджи. — Надявам се, че Рой ще одобри избора ми. Във всеки случай, той е най-добрият, който бихме могли да направим. А точно това искахме. Къде всъщност е доктор Палмър?

— Той... мисля, че искаше да прегледа още веднъж рентгеновите снимки на мисис Вагнес. Вие... Вие трябва веднага да оперирате.

— Благодаря. Елате, Вивиан.

Двамата излязоха и оставиха сам твърде объркания Уинтър.

„Най-после срещам най-красивата жена и точно Рой Палмър се изпречва на пътя ми — мислеше си той примирен. — Е, такъв е животът. Освен това е тъмнокоса, а в момента имам предпочитания към русите.“

— А, Джонатан, добре, че дойдохте. Тъкмо гледах изследванията на мисис Вагнес — Рой потупа тънката папка пред себе си. — И мисля, че за една анестезиоложка няма да е лесно. Вивиан? Ти?!!

— Като че ли няма нужда да ти представям „новата“ колежка — Макджи се усмихна доволен. — По-добре обсъдете двамата каквото трябва — обърна се и излезе.

За миг Рой остана безмълвен. Вивиан също мълчеше. Точно от този момент тя се страхуваше. Не беше сигурна как ще реагира, като я види. Заливаха я ту горещи, ту студени вълни. Съжаляваше, че е приела предложението на професора, но той се бе оказал толкова настоятелен. А сега вече беше твърде късно да се откаже.

— Добре дошла — проговори най-сетне Рой. — Извини ме за реакцията, но след срещата ни в Ню Йорк не мислех, че...

— Знам — прекъсна го тя. — Но професор Макджи си свърши добре работата и сега съм тук.

— Защо се съгласи?

— Предложението беше примамливо — Вивиан неволно се изчерви.

Рой се приближи бавно към нея и тя усети прилив на топлина по тялото си, когато я прегърна.

— Ти... — започна трепетно, но същия момент влезе операционната сестра и не можа да продължи.

— Мисис Вагнес ви очаква — каза тя, без да обърне внимание на реакцията им.

Двамата отстъпиха стреснати назад, сякаш ги бяха хванали на местопрестъплението.

— Благодаря, Мариан, идваме веднага — отвърна Рой.

Краткият изблик на страстта им бе отминал и Вивиан почувства нарастващо разочарование. Но най-важно беше, че все още се обичаха, и че нито недоразуменията, нито скандалът бяха помрачили любовта им.

Вивиан се вгледа в анамнезата на мисис Вагнес.

— Може би все още има надежда... — изрече и прехапа смутено устни.

Рой я погледна първо критично, но после се усмихна разбиращо.

— Щом няма силни сътресения, значи пациентът е в безопасност. Всъщност, не би трябвало да има усложнения, ако дозата

на упойката се прецени точно. Само прекомерното количество би било опасно.

Той имаше предвид не само мисис Вагнес.

Вивиан разглеждаше припряно болничния картон и се надяваше, че няма да забележи смущението ѝ.

— Мисля, че трябва да опитаме — каза сериозно и му подаде картона.

Ръката ѝ трепереше и Рой я хвана.

— Радвам се, че размисли и се съгласи да работим заедно — каза ѝ тихо. — Засега искам само едно — да забравим всички недоразумения между нас.

Тя трепна, като усети дъха му съвсем близо до лицето си.

— Аз искам същото...

Рой я прегърна и останаха за момент неподвижни, с вперени погледи един в друг.

— Мисля, че мисис Вагнес няма да е въодушевена, ако я оставим да чака дълго — промълви Вивиан и с огромно усилие се откъсна от прегръдката му.

— Права си — отвърна той и въздъхна тежко. — След операцията ще обядваш ли с мен?

Вивиан облече престилката си и го погледна лукаво.

— Доктор Уинтър също ме покани — засмя се, като видя внезапно помръкналата му физиономия. — Не се притеснявай — побърза да го успокои, — отказах му.

— Има късмет, иначе лошо му се пишеше — рече Рой заплашително. — Значи?

— Значи какво?

— Съгласна ли си?

— Няма да ми е за първи път да обядвам с шефа си и после да си имам неприятности — подразни го тя.

Рой разбра намека ѝ.

— Този път е друго. Все пак... — замълча и впи устни в нейните.

„Все пак, аз те обичам“ — щеше да ѝ каже, но очите им направиха думите излишни.

Операцията протече без проблеми и Рой и Вивиан побързаха да се преоблекат и да си тръгнат. Във фойето срещнаха Джонатан Макджи, който стоеше пред таблото със списъка на лекарските екипи.

— Както виждам, усилията ми най-после са се увенчали с успех — подхвърли той многозначително, като забеляза, че двамата са се хванали под ръка.

Посочи към една от месинговите табели, на която с големи букви бе изписано: „Вивиан Лейтън — анестезиолог“.

— Промяната на фамилията не би била проблем. Всичко ще е за сметка на клиниката — добави и им смигна.

— Стара лисица си ти, Джонатан — потупа го Рой по рамото.

— Да не мислиш, че съм направил нещо заради теб? — отвърна му Макджи. — Всичко беше само в полза на клиниката — усмихна се на Вивиан. — Просто бях убеден, че доктор Лейтън е най-подходящ кандидат.

— Така е — отвърна Рой и стисна ръката ѝ. — Във всяко отношение!

Излязоха навън и той нетърпеливо я целуна по бузата.

— Не искаш ли да хапнем къщи?

— Какво предлагаш?

Копнежът ѝ да се люби с него още отсега спираше дъха ѝ. Цялото ѝ тяло трепереше от непреодолимо желание, което не му отбягна.

— Това.

Целуна я дълго и страстно, докато тя отмаляла се отдръпна от него.

— Съгласна съм, но само ако аз избира десерта.

— Десертът ли?

— Да, например такъв...

Прегърна го и притисна устни към неговите, като междуременно разхлаби вратовръзката му и разкопча горното копче на ризата му.

— Има ли нужда от повече обяснения, доктор Палмър?

Разбира се, че нямаше.

Рой я хвана за ръката и я поведе към паркинга. За пръв път предпочиташе да започне обяда си с десерта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.